

КЛАЙВ С. ЛУИС

Хрониките на Нарния

Лъвът, Вещицата
и древшникът

трѹд

КЛАЙВ СТЕЙПЪЛС ЛУИС ЛЪВЪТ, ВЕЩИЦАТА И ДРЕШНИКЪТ

Превод: Василка Мирчева

chitanka.info

Те отвориха вратата и влязоха в новия свят...

Нарния... земята, скована във вечна зима... страната, чакаща някой да я освободи...

Питър, Сюзан, Едмънд и Луси, четирите деца от семейство Певънзи, са изпратени в старо имение на гости на стар и ексцентричен професор. Играейки си на криеница, четиримата минават през странен дрешник в загадъчен вълшебен свят, скован от лед — света на Нарния. Сега обаче Нарния е поробена от Бялата Вещица, позната като кралица Джейдис. И когато всяка надежда, че слънцето ще изгрее над заледените поляни, е загубена, песента на приказния лъв Аслан ще събуди Говорещите зверове и ще вдъхне отново живот. Но каква ще бъде цената...

На Луси Барфийлд

Моя скъпа Луси,

Тази история написах за теб, но в началото не бях помислил, че момичетата растат по-бързо от книгите и ти вече си твърде голяма за вълшебни приказки. И докато книгата ми бъде отпечатана и подвързана, ще пораснеш още повече. Но един ден ще бъдеш достатъчно голяма, за да започнеш отново да четеш вълшебни приказки. Тогава може би ще свалиш книгата от горния рафт на библиотеката, ще я избършеш от праха и ще ми кажеш какво мислиш за нея. Аз навярно ще съм вече глух, за да те чуя, и твърде стар, за да разбира думите ти, но ще бъда все още твой обичащ те кръстник

К. С. Луис

ГЛАВА ПЪРВА

ЛУСИ НАДНИКВА В ДРЕШНИКА

Имаше едно време четири деца, които се казваха Питър, Сюзан, Едмънд и Луси. Тази книга разказва за това, което им се случи по време на войната, когато заради бомбардировките родителите им ги изпратиха извън Лондон. Изпратиха ги в къщата на един стар професор, който живееше в провинцията на петнадесет километра от най-близката железопътна гара и на три километра от полицейската станция. Професорът не беше женен и за голямата му къща се грижеха госпожа Макреди и три прислужници (Айви, Маргарет и Бети, които не са толкова важни за нашия разказ). Самият професор беше много стар, с гъста бяла коса, която растеше не само по главата, но и по по-голяма част от лицето му. Децата веднага го харесаха. Първата вечер, в която ги посрещнаха, той изглеждаше толкова странен, че стресна Луси (най-малката от децата), а Едмънд (третия по възраст) се престори, че си духа носа, защото едва сдържаше смеха си.

В първата вечер, щом децата казаха лека нощ на професора и се качиха на втория етаж, момчетата отидоха в спалнята на момичетата, за да си говорят.

— Тук е страхотно! — каза Питър. — Това старче ще ни остави да правим каквото си искаме.

— Струва ми се, че е симпатичен дядо — каза Сюзан.

— О, престанете! — уморено се сопна Едмънд, макар да се преструваше на бодър. — Не говорете така!

— Как? — обърна се към него Сюзан. — Всъщност струва ми се, че е време да си лягаш.

— Опитваш се да подражаваш на мама — каза Едмънд. — А ти от къде на къде ще ми нареждаш да си лягам? Лягай си ти!

— А не е ли най-добре всички да си лягаме? — предложи Луси. — Ако разберат, че сме се събрали тук да си говорим, ще има да ни трият сол на главата.

— Грещиш — каза Питър. — В къща като тази едва ли някой го е грижа какво правим. При това не могат да ни чуят, защото оттук до столовата има около десетина минути път.

— Какъв е този шум? — внезапно извика Луси.

Тя никога не бе попадала в толкова голяма къща и от мисълта за дългите коридори и многото врати, водещи в празни стаи, я побиваха тръпки.

— Това е птица, глупачке! — каза Едмънд.

— Бухал — добави Питър. — Това място навярно е много удобно за птици. Отивам да спя. Предлагам да оставим разузнаването за утре. От такова място може всичко да се очаква! Видяхте ли онези планини, край които минахме, докато пътувахме насам? А горите? Сигурно има и орли. Възможно е да има елени или ястреби.

— И язовци — допълни Луси.

— И лисици — каза след нея Едмънд.

— И зайци — добави Сюзан.

Но на другата сутрин валеше толкова силно, че през прозорците не се виждаха нито планините, нито горите, нито дори поточето в градината.

— Ами да, сега пък ще вали — възмути се Едмънд.

Децата бяха закусили заедно с професора и се качиха в дълга ниска стая с четири прозореца, които два по два гледаха в различни посоки.

— Стига си мърморил, Едмънд! — каза Сюзан. — Бас държа, че до един час дъждът ще спре! А дотогава няма да скучаем. Тук има радио и много книги...

— Това не е за мен — обясни Питър. — Аз ще поразгледам къщата...

Всички решиха да тръгнат с него и това бе началото на приключението. Тази къща изглеждаше необятна и пълна с подозрителни неща. Както предполагаша, първите няколко врати водеха към необитаеми стаи. Много скоро откриха дълго помещение, пълно с картини, в което имаше дори метална ризница. Следващата стая беше цялата в зелено. Там пък видяха арфа. Продължиха по три стъпала надолу и пет стъпала нагоре и минаха през нещо като холче с врата към балкона. Следваше поредица от преходни стаи, пълни с книги. Повечето от тях бяха много стари, а някои — по-големи и от библията.

Скоро след това надникнаха в съвсем празна стая, където имаше само голям дрешник от ония с огледало на вратата. Освен дрешника единственото, което откриха в стаята, бе умряла конска муха на перваза на прозореца.

— Тук няма нищо — извика Питър и децата излязоха от стаята.

Всички освен Луси. Тя остана, защото си помисли, че си струва да се помъчи да отвори дрешника. Беше почти сигурна, че е заключен, но за нейна изненада вратата се отвори лесно и отвътре се търкулнаха две топчета нафталин.

Луси надникна и видя няколко дълги кожени палта. Едва ли имаше нещо, което обичаше повече от мекотата на кожата. Тя веднага влезе в дрешника, шмугна се между палтата и зарови лицето си в тях. Остави вратата отворена, защото знаеше колко е глупаво да се затвориш в дрешник. След малко влезе по-навътре и попадна на втори ред палта, който висеше зад първия. Беше тъмно и Луси протегна ръце, за да не се удари в гърба на дрешника. Направи крачка напред, две, три... Очакваше, че пръстите ѝ ще се допрат до дърво, но все още не го достигаше.

„Какъв огромен дрешник!“ — мислеше си Луси и продължаваше да влиза навътре, като разтваряше меките надиплени палта. Изведнъж почувства, че нещо скрипти под краката ѝ.

„Дали не стъпвам върху топчета нафталин!“ — запита се тя и се наведе да провери с ръка. Но вместо дъното на дрешника напипа нещо пухкаво и хладно. „Странно!“ — помисли си Луси и направи още няколко крачки напред.

Сега вече почувства, че до лицето и ръцете ѝ не се допира меката кожа, а нещо твърдо, грубо и дори бодливо.

— Като че ли съм сред клоните на дърво! — възкликна Луси.

Видя далечни проблясъци на светлина. Отгоре ѝ се сипеше нещо меко и студено. Минута по-късно тя разбра, че стои наред гора, под краката ѝ има сняг, а из въздуха танцуват снежинки.

Първоначално се изплаши, но любопитството ѝ надделя. Погледна през рамо, за да се увери, че вижда отворената врата на дрешника. В стаята все още беше ден. „Ако поискам, винаги мога да се върна обратно“ — помисли си Луси.

Тя тръгна напред през гората към светлина, която беше видяла. След десетина минути разбра, че това е уличен фенер. Докато го

гледаше и се чудеше защо в гората има фенер, както и какво да прави по-нататък, Луси чу приближаващо се топуркане. Скоро в светлината на фенера застана странно същество.

То бе малко по-високо от нея и носеше побелял от снега чадър. От кръста нагоре приличаше на човек, но краката му напомняха тези на козел, с черна лъскава козина и копита. Имаше и опашка, която беше елегантно праметната върху ръката му, за да не се влачи по снега. На врата си имаше червено вълнено шалче, а и кожата му бе червеникава. Макар и странно, лицето му беше приятно, увенчано от къдрава коса, над която стърчаха рога. Имаше и малка щръкнала брадичка. В едната си ръка, както казах, държеше чадър, а в другата — пакети, увити в кафява хартия. Изглеждаше така, сякаш се връщаше от коледни покупки. Това бе фавън. Като видя Луси, така се стресна, че изпусна всичките си пакети.

— Боже мой! — възкликна фавънът.

ГЛАВА ВТОРА

КАКВО НАМЕРИ ЛУСИ

— Добър вечер! — поздрави Луси.

Но фавънът не ѝ отговори веднага, тъй като беше улисан в събирането на разпилените пакети. Когато свърши, леко се поклони и каза:

— Добър вечер, добър вечер! Извинете, надявам се няма да бъде много нахално, ако предположа, че вие сте дъщеря на Ева!

— Аз се казвам Луси — отвърна тя, объркана от въпроса му.

— Но нали ти си... извинявай... нали ти си това, което наричат момиче?

— Разбира се, че съм момиче — отвърна Луси.

— Значи всъщност ти си човек?

— Разбира се, че съм човек — каза Луси, все още леко озадачена.

— Разбира се, разбира се. Колко глупаво от моя страна! Но аз никога не съм виждал нито син на Адам, нито дъщеря на Ева. Приятно ми е! Излиза, че... — И той млъкна, сякаш се канеше да каже нещо, което нямаше намерение да казва, но се усети навреме. — Приятно ми е, приятно ми е. Разрешете да ви се представя! Аз се казвам Тумнус.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, господин Тумнус — усмихна се Луси.

— Разрешете да ви попитам, дъще Евина — каза господин Тумнус, — как попаднахте в Нарния?

— Нарния ли? Какво е това? — учуди се Луси.

— Това тук е страната Нарния — каза фавънът. — Тя е всичко, което се намира между стълба с фенера и големия дворец Каир Паравел на Източното море. А ти... ти дойде от необитаемите гори на запад, нали?

— Аз дойдох от дрешника в празната стая — отговори Луси.

— Ех! — въздъхна доста тъжно господин Тумнус. — Ако бях залягал над учебниците по география като малък, сега щях да знам повече за необикновените страни. Но вече е твърде късно.

— Но това не са страни — каза Луси, която едва не се разсмя. — Мястото е ей там, на няколко крачки зад мен, въпреки че не съм съвсем сигурна... Сега там е лято.

— А в Нарния — промълви господин Тумнус — е зима. От доста време е зима и ние двамата ще се простудим, ако продължаваме да разговаряме на снега. Дъще Евина, дошла си от далечната страна Празна Ая, в която царува вечно лято в град Дреш Ник... Ще имаш ли нещо против да те поканя у дома на чай?

— Много ви благодаря, господин Тумнус — каза Луси, — но си мисля, че вече е време да се връщам.

— Аз живея наблизко, зад ъгъла — поясни фавънът. — Там е топло. Ще те почерпя с препечени филийки, сардини, кекс...

— Много мило от ваша страна — каза Луси, — но мога да дойда съвсем за малко.

— Ако ме хванеш подръка, дъще Евина — каза господин Тумнус, — ще можем и двамата да се скрием под чадъра. Точно така! А сега да тръгваме.

И ето Луси вървеше през гората, подръка с това странно същество, сякаш отдавна се познаваха.

Не след дълго стигнаха до неравна камениста местност с малки възвишения и падини. Когато доближиха до една падинка, господин Тумнус внезапно зави. Сега двамата вървяха към един необикновено голям камък. Едва в последния миг Луси разбра, че той я води към входа на пещера. Щом влязоха, светлина от буен огън накара Луси да притвори очи. Господин Тумнус се наведе, взе малка маша, с която извади от огъня пламтяща главня, и запали лампата.

— След малко всичко ще бъде готово — каза той и сложи чайника.

Луси си помисли, че никога не е влизала в по-приятно място. Малката пещера от червеникав камък беше суха и чиста. Подът беше покрит с килим, имаше и две малки столчета („Едното е за мен, а другото — за гости“, каза господин Тумнус), маса, шкаф и полица над камината. А над нея висеше портрет на стар фавън с побеляла брада. В ъгъла се виждаше врата, за която Луси си помисли, че води към спалнята, а на една от стените бе закован рафт, пълен с книги. Луси ги разгледа, докато фавънът приготвяше чая. Имаха странни заглавия:

„Животът и писмата на Силен“, „Нимфите и техните обичаи“, „Хора, монаси и пазачи на дивеч“, „Известни легенди“, „Човекът мит ли е?“

— Готово, заповядай, дъще Евина! — каза фавънът.

Но в последния миг тя попита:

— Господин Тумнус, какво има?

Кафявите очи на фавъна бяха пълни със сълзи, които бавно се стичаха по бузите му и скоро закапаха от върха на носа му. Накрая той закри лицето си с ръце и зариди.

— Господин Тумнус, господин Тумнус! — отчаяно извика Луси. — Не плачете, недейте! Какво има? Да не би да се чувствате зле? Мили господин Тумнус, кажете ми какво има?

Но фавънът продължаваше да риде сърцераздирателно. И не престана, докато Луси не отиде при него, прегърна го и му даде носната си кърпичка. Той я взе и започна да се бърше с нея, докато кърпата не стана толкова мокра, че се налагаше да я изстиска. Накрая Луси видя, че около него се е образувала локва.

— Господин Тумнус — извика тя в ухото му и го разтърси. — Спрете, спрете веднага! Засрамете се! Та вие сте голям фавън! За бога, защо плачете?

— О, о! — хълцаше фавънът. — Плача, защото аз съм много лош фавън.

— А, не, не мисля, че сте лош — каза Луси. — А мисля, че сте много добър фавън. Най-добрият, когото съм срещала.

— О, о! Сигурно би си променила мнението, ако знаеше истината — хлипайки отговори господин Тумнус. — Не, аз съм лош фавън. Мисля, че не е имало по-лош фавън, откакто свят светува.

— Но какво сте направили? — попита Луси.

— Старият ми баща например... — каза господин Тумнус. — Виж портрета му над камината. Той никога не би направил такова нещо.

— Какво нещо? — попита Луси.

— Като това, което правя аз — каза фавънът. — Постъпих на служба при Бялата вещица. Ето какъв съм аз. Служа на Бялата вещица.

— Бялата вещица ли? Коя е тя?

— Тази, която властва в Нарния. Тази, заради която тук е вечна зима и никога не идва Коледа. Само като си помислиш...

— Колко ужасно! — каза Луси. — И за какво ви плаща тя?

— Е това е най-лошото — каза господин Тумнус с дълбока въздишка. — Аз отвличам за нея деца. Погледни ме, дъще Евина! Би ли помислила, че аз съм фавън, който може да посрещне в гората едно бедно невинно дете и без то да му е сторило зло, да се престори на негов приятел и да го покани в пещерата си, за да го приспи и да го предаде на Бялата вещица?

— Не — възкликна Луси. — Сигурна съм, че вие не бих направили подобно нещо.

— Но аз вече го направих — уточни фавънът.

— Ами... — започна бавно Луси, стараейки се да бъде едновременно и справедлива, и не много груба. — Това е много лошо, но аз виждам, че вече се разкайвате за постъпката си и няма да я повторите.

— О, дъще Евина, нима не разбираш? Това не е нещо, което съм направил някога, а нещо, което правя в момента.

— Какво искате да кажете? — извика Луси, като пребледня.

— Детето си ти — каза Тумнус. — Бялата вещица ми заповяда, а ако някога срещна в гората син на Адам или дъщеря на Ева, да ги хвана и да ги заведе при нея. Ти си първото дете, което срещам. Преструвах се, че съм ти приятел, поканих те на чай и те чаках да заспиш, за да ѝ съобщя за тебе.

— О, не бихте го сторили господин Тумнус! — каза Луси. — Нали, нали? Не бива, наистина.

— Дори да не ѝ кажа — рече той, като отново започна да плаче, — тя все едно ще разбере. Ще заповяда да ми отрежат опашката, да ми изтръгнат рогата и да ми оскубят брадата. А като замахне с магическата си пръчка над хубавите ми цепнати копита, ще ги превърне в ужасни конски копита. Ако пък е много ядосана, може да ме превърне в камък. Тогава ще се превърна в статуя в омразната ѝ къща, докато не бъдат заети четирите трона на Каир Паравел. Ала никой не знае кога ще стане това.

— Много съжалявам, господин Тумнус! — каза Луси. — Но, моля ви, пуснете ме да си ходя!

— Разбира се, че ще те пусна! — съгласи се фавънът. — Трябва да те пусна! Преди да те срещна дори не знаех как изглеждат хората. Сега, след като те познавам, не мога да те предам на Вещицата. Но

трябва веднага да тръгваме! Ще те изпратя до стълба с фенера. Надявам се, че ще се справиш сама оттам до Празна Ая и Дреш Ник.

— Ще се оправя, сигурна съм — отвърна Луси.

— Трябва да се предвижваме много тихо! — каза господин Тумнус. — Гората е пълна с нейни шпиони. Дори някои от дърветата са на нейна страна.

Двамата скочиха, без да прибират масата. Господин Тумнус отново отвори чадъра си, подаде ръка на Луси и така излязоха на снега. Обратният път не приличаше на този към пещерата на фавъна. Прокрадваха се безмълвно и с бавни крачки, като господин Тумнус се придържаше към най-тъмните места. Луси се успокои едва когато стигнаха отново до стълба.

— Нали знаеш пътя оттук, дъще Евина? — попита Тумнус.

Луси се взря напрегнато между дърветата и видя в далечината петно, което приличаше на дневна светлина.

— Да — каза тя, — виждам вратата на дрешника.

— Хайде тогава, тичай към вкъщи, колкото можеш по-бързо! — насърчи я фавънът. — Ще ми простиш ли това, което исках да направя с теб?

— О, да, разбира се! — отговори Луси и сърдечно стисна ръката му. — Надявам се, че няма да пострадаш заради мен.

— Сбогом, дъще Евина! — каза той. — Мога ли да задържа кърпичката?

— Да, разбира се — потвърди Луси и хукна към петното дневна светлина.

Скоро вместо груби клони усети меките палта, вместо скрипящ сняг почувства дървения под. Скочи в същата празна стая, от която бе започнало цялото приключение. Затвори вратата на дрешника зад себе си и се огледа, поемайки си дъх. Все още валеше и тя чу гласовете на другите в коридора.

— Тук съм — извика тя. — Върнах се, нищо ми няма!

ГЛАВА ТРЕТА

ЕДМЪНД И ДРЕШНИКЪТ

Луси изкочи в коридора, където попадна на другите трима.

— Всичко е наред — повтори тя. — Върнах се.

— За какво, по дяволите, говориш, Луси? — попита Сюзан.

— Как за какво? — учуди се Луси — Нима не се питахте къде съм?

— Значи си се крила, а? — каза Питър. — Бедната Луси, крила се е, а никой не е забелязал. Трябва да стоиш скрита по-дълго, щом искаш да те търсят!

— Но аз много дълго не бях тук — отговори Луси.

Другите се спогледаха.

— Не е наред! — присмя се Едмънд. — Съвсем се е побъркала.

— Какво искаш да кажеш, Луси? — попита Питър.

— Точно това, което казах — отвърна Луси. — Веднага след закуска влязох в дрешника и ме нямаше цели часове. Бях поканена на чай и се случиха разни странни неща.

— Що за глупости, Луси! — скара ѝ се Сюзан. — Ние току-що излизаме от стаята.

— Това съвсем не са глупости — уточни Питър. — Просто си съчинява, за да бъде по-весело. Нали, Луси? Защо пък не!

— Не, Питър, не си съчинявам нищо! — каза тя. — Дрешникът е вълшебен. В него има гора и вали сняг, има и фавън, и Вещица. Това се нарича страната Нарния. Елате да видите!

Децата не знаеха как да реагират, но Луси беше тъй възбудена, че всички тръгнаха след нея в стаята. Тя изтича, отвори широко вратата на дрешника и извика:

— Хайде, влезте, и вижте сами!

— Патка такава! — рече Сюзан, като промуши главата си вътре и разбута кожените палта. — Това е най-обикновен дрешник.

Едно след друго децата надникнаха вътре и разбутах палтата. Всички се убедиха, както и самата Луси, че това е най-обикновен

дрешник. Нямаше нито гора, нито сняг, а само гърбът на дрешника със закачалки по него. Питър влезе и го почука по задната дъска, за да се увери, че е истински.

— Добра шега, няма що! — каза той, като излезе от дрешника. — Трябва да си призная, че наистина успя да ни заблудиш. Почти ти повярвахме.

— Но това съвсем не беше шега. Честна дума!

— Хайде, Луси — продължи Питър, — прекаляваш! Пошегува се, не е ли по-добре да престанеш вече?

Луси се изнерви, опита се да каже нещо, въпреки че едва ли знаеше какво иска да каже, и избухна в плач.

Следващите няколко дни тя бе отчаяна. Лесно можеше да се сдобри с другите, ако беше казала, че цялата история е измислена. Но Луси беше честно момиче — знаеше, че е права, и не можеше да излъже. Беше много нещастна, защото другите я мислеха за лъжкия. Едмънд ѝ се подиграваше и се присмиваше, като я питаше дали е намерила други необикновени страни в шкафовете из къщата. Следващите дни времето бе хубаво и децата от сутрин до вечер играеха навън; къпеха се, ловяха риба, катереха се по дърветата, лежах на поляната от пирени. Нищо не можеше да достави пълно удоволствие на Луси. Всичко продължи до следващия дъждовен ден.

Сутринта мина без никакъв признак, че времето ще се промени, и те решиха да играят на криеница. Сюзан трябваше да жуми и щом другите тръгнаха да се крият, Луси отиде в стаята с дрешника. Нямаше намерение да се крие вътре, защото знаеше, че това само ще накара другите да говорят отново за цялата проклета история. Искаше само да надникне още веднъж, тъй като тя самата вече се чудеше дали Нарния и фавънът не са били сън. Но още щом се приближи до него, чу стъпки в коридора и вече нямаше друг избор, освен да влезе и да затвори вратата след себе си. Не я затвори напълно, защото знаеше, че е много глупаво да се затвориш в дрешник, та дори и да не е вълшебен.

Стъпките, които бе чула, бяха на Едмънд. Той влезе в стаята точно навреме, за да види как Луси изчезва в дрешника. Веднага реши да я последва — не защото мислеше, че това е особено подходящо място за криене, а защото искаше да продължи да я дразни за измислената от нея страна. Отвори вратата, видя висящите палта,

усети миризмата на нафталин. Вътре беше тъмно и тихо, но от Луси нямаше и следа.

„Мисли си, че аз съм Сюзан, която е дошла да я хване — каза Едмънд, — и затова седи съвсем тихо в дъното на дрешника.“

Скочи вътре и затвори вратата, като забрави колко глупаво е да се прави това. После започна пипнешком да търси Луси в тъмното. Очакваше, че ще я намери за няколко секунди, и беше много учуден, когато не успя. Реши да отвори отново вратата, за да влезе малко светлина, но не можа да я намери. Това никак не му хареса и той лудо заопипва във всички посоки. Дори извика:

— Луси! Луси! И аз съм тук!

Не последва отговор.

„Сърдита ми е“ — реши Едмънд. И макар да не искаше да си признае, че е сбъркал, още по-малко му се щеше да е сам на това студено и безмълвно място. И той отново завика:

— Слушай, Луси, съжалявам, че не ти повярвах! Сега виждам, че си била съвсем права! Моля те, излез! Ела да се сдобрим!

Отново никакъв отговор.

„Такива са момичетата! — каза си Едмънд. — Стои някъде намусена и не приема извинения.“

Отново се огледа и реши, че това място не му харесва. Вече искаше да се връща вкъщи, когато дочу дрънченето на звънчета.

Ослуша се. Звънът се усилваше все повече и пред очите му се появи шейна, теглена от два северни елена. Елените бяха големи почти колкото понита, а козината им беше толкова бяла, че снегът сивееше в сравнение с тях. Разклонените им рога бяха позлатени и хвърляха огнени отблясъци на изгряващото слънце. По хамутите от червена кожа имаше безброй звънчета. В шейната седеше дебело джудже, което направляваше елените (ако беше изправено, нямаше да е по-високо от метър). Беше облечено в кожа от бяла мечка, а на главата си имаше червена шапка с дълъг златен пискюл накрая. Брадата му беше толкова голяма, че покриваше коленете му подобно на одеяло. Зад него в средата на шейната седеше грамадна жена, по-висока от всяка друга, която Едмънд бе виждал. Тя бе покрита с бяла кожа, в дясната си ръка държеше дълга златна пръчка, а на главата си имаше златна корона. Лицето ѝ беше бяло — приличаше на сняг или на захарна глазура.

Устните ѝ бяха яркочервени. Общо взето лицето ѝ беше красиво, но надменно студено и отблъскващо.

— Спри! — нареди дамата.

Джуджето дръпна поводите толкова рязко, че елените почти прилекнаха. Постепенно се съвзеха и се изправиха, като хапеха юздите и дишаха тежко. Дъхът, който излизаше от ноздрите им, приличаше на дим.

— А какво всъщност си ти? — попита тя, като гледаше строго Едмънд.

— Аз съм... аз съм... името ми е Едмънд — отвърна доста смутен той. Не му хареса начинът, по който го гледаше.

Дамата се намръщи.

— Така ли се обръщаш ти към Кралицата? — Лицето ѝ доби още по-сериозно изражение.

— Моля да ме извините, Ваше величество! Не знаех — каза Едмънд.

— Нима не познаваш Кралицата на Нарния? — извика тя. — Виж го ти! Отсега нататък добре ще ни опознаеш! Не ми отговори какво си ти.

— Извинете, Ваше величество — каза Едмънд, — но не разбирам какво имате предвид. Аз съм ученик... впрочем бях... сега е ваканция.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ЛОКУМ

— Но какво си? — попита кралицата отново. — Може би някакво твърде пораснало джудже, което си е отрязало брадата?

— Не, Ваше величество — отвърна Едмънд, — никога не съм имал брада. Аз съм момче.

— Момче! Искаш да кажеш, че ти си Адамов син?

Едмънд стоеше и мълчеше. Вече беше толкова объркан, че изобщо не разбра въпроса.

— Виждам, че си преди всичко глупак! — каза кралицата. — Отговори ми най-после или ще изгубя търпение. Ти човешко същество ли си?

— Да, Ваше величество! — отвърна Едмънд.

— Как си влязъл в моите владения?

— Моля, Ваше величество, влязох през един дрешник.

— Дрешник ли? Какво имаш предвид?

— Отворих една врата и просто попаднах тук, Ваше величество — отвърна Едмънд.

— Виж ти! — каза кралицата, като говореше повече на себе си, отколкото на него. — Врата! Врата откъм света на човека! Чувала съм такива неща. Това може да провали всичко. Но той е сам и аз лесно ще се справя с него...

Като изрече тези думи, тя се надигна и втренчи пламтящ поглед в Едмънд. В същия миг вдигна пръчката си. Едмънд бе сигурен, че Вещицата ще направи нещо ужасно, но не можеше да помръдне. И точно когато смяташе, че е загубен, тя като че ли промени решението си.

— Мое бедно дете — каза Кралицата със съвсем различен глас, — та ти си премръзнал! Ела и седни при мен в шейната! Ще те завия с мантията си и ще поговорим.

Предложението не се хареса на Едмънд, но той не посмя да не се подчини. Качи се в шейната и седна в краката ѝ. Тя го зави с края на

кожената си мантия.

— Може би искаш нещо, за да се сгрееш? — попита Кралицата.
— Какво ще кажеш?

— Да, моля, Ваше величество! — отвърна Едмънд, а зъбите му тракаха.

Кралицата извади изпод наметалото си шишенце, което сякаш бе направено от мед. После протегна ръка и изля от него капка на снега. За миг Едмънд видя как капката проблясва като диамант във въздуха. Щом стигна снега, се чу свистящ звук и се появи чаша, украсена с безценни камъчета, от която излизаше топла пара. Джуджето веднага я взе и я подаде на Едмънд с поклон и усмивка, макар че момчето забеляза, че усмивката му не е искрена. Едмънд се почувства много по-добре, когато отпи от горещото питие. Никога не бе вкусвал подобно нещо: много сладка, пенлива и гъста като крем, течността разля приятна топлина по цялото му тяло.

— Глупаво е, сине Адамов, да пиеш, а да не ядеш — каза след малко Кралицата. — Какво обичаш най-много?

— Локум, Ваше величество! — отговори Едмънд.

Кралицата изля друга капка от шишенцето и от снега веднага се появи кръгла кутия, завързана с голяма зелена панделка. Едмънд я отвори и видя големи парчета от най-хубавия локум. Всяко от тях просто се топеше в устата. Той никога не беше ял толкова вкусно нещо. Вече се бе стоплил и му беше много приятно.

Докато ядеше, Кралицата продължи да му задава въпроси. В началото Едмънд се стараяше да не говори с пълна уста, но скоро забрави, че това е невъзпитано, и насочи вниманието си към възможността да натъпче колкото се може повече локум в устата. Всяка хапка го караше да яде още и изобщо не се замисли защо Кралицата разпитва така подробно. Разказа ѝ, че има брат и две сестри, едната от сестрите му вече е била в Нарния и е срещнала фавън и че никой друг освен него, брат му и сестрите му не знае нищо за Нарния. Кралицата изглеждаше особено заинтересувана от това, че те са четирима, и често се връщаше към този факт.

— Ти си сигурен, че сте точно четирима, нали? — питаше тя. — Двама сина Адамови и две дъщери Евини, ни повече, ни по-малко?

Едмънд с пълна уста повтаряше:

— Да, вече ви казах — като забравяше да я нарича „Ваше величество“, но за радост тя сякаш не обръщаше внимание на това.

Най-после локумът свърши и Едмънд се втренчи в празната кутия. Искаше му се Кралицата да го попита дали не иска още. Тя добре знаеше какво иска Едмънд, тъй като ѝ беше известно, че локумът е омагьосан. Всеки, който веднъж го вкусеше, щеше да иска още и още и ако му позволиха, щеше да продължава да яде, докато умре. Но Кралицата не му предложи повече, а каза:

— Сине Адамов, много ми се иска да видя брат ти и двете ти сестри. Би ли ги довел да ме посетят?

— Ще се опитам — обеща Едмънд, без да откъсва поглед от празната кутия.

— Защото, като доведеш и тях, разбира се, ще мога да ти дам много повече локум. Сега не мога, магията действа само веднъж. А в къщата ми ще е друго.

— А защо не отидем в къщата ви още сега? — запита Едмънд.

Когато в началото се качи в шейната, той се страхуваше, че тя може да отпътува с него към някое непознато място, от което не би могъл да се върне. Но сега беше забравил опасенията си.

— Къщата ми е чудесна — каза Кралицата. — Сигурна съм, че ще ти хареса. Има стаи, пълни с локум, и освен това аз нямам деца. Искам да отгледам едно хубаво момче като принц и когато умра, то да стане крал на Нарния. Като принц то ще носи златна корона и по цял ден ще яде локум. А ти си най-умният и най-хубавият младеж, когото съм срещала. Мисля, че бих желала някой ден, когато доведеш и другите, да те направя принц.

— А защо не сега? — попита Едмънд.

Лицето му беше силно зачервено, а устата и пръстите му лепнеха. Той не изглеждаше нито умен, нито хубав, каквото и да казваше Кралицата.

— О! Но ако сега те заведе там — каза тя, — няма да видя брат ти и сестрите ти. А много искам да се запозная с очарователните ти роднини. Ти ще бъдеш принц, по-късно крал, това се разбира от само себе си. Но трябва да има придворни и благородници. Ще направя брат ти херцог, а сестрите ти херцогини.

— Те не са кой знае какво — рече Едмънд, — а и аз мога да ги доведа друг път.

— Щом се озовеш в къщата ми — продължи Кралицата, — ти съвсем ще ги забравиш. Ще се забавляваш толкова, че няма да имаш желание да се върнеш вкъщи. Не! Ти трябва да се върнеш в своята страна сега и да дойдеш при мен друг път с тях, разбираш ли? Няма смисъл да идваш без тях.

— Но аз дори не зная пътя назад към моята страна — умолително каза Едмънд.

— Лесно е — отговори Кралицата. — Виждаш ли онзи фенер? — тя посочи с пръчката си и Едмънд видя същия стълб с фенера, под който Луси бе срещнала фавъна. — Отвъд него е пътят към света на хората. А сега погледни в обратна посока! Виждаш ли двата малки хълма, които се издигат над дърветата?

— Струва ми се, че да — рече Едмънд.

— Е, моята къща е между тези два хълма. Така че следващия път, когато дойдеш, ще трябва само да намериш стълба с фенера, да потърсиш тези два хълма и да вървиш през гората, докато стигнеш дома ми. Но помни, трябва да доведеш другите със себе си. Много ще се ядосам, ако дойдеш сам.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — обеща Едмънд.

— А, между другото — каза Кралицата, — няма нужда да им разказваш за мен. Забавно ще бъде да ги изненадаме, нали? Просто ги доведи до двата хълма и кажи „Я да видим кой живее тук“ или нещо подобно. Ако сестра ти е срещнала някои от фавъните, може да е чула лоши неща за мен. Фавъните какво ли не говорят, знаеш, и сега...

— Моля ви! Не бих ли могъл да получа само едно парче локум за из път?

— Не, не! — изрече Кралицата. — Трябва да почакаш до следващия път!

Още докато говореше, тя даде знак на джуджето да тръгват и докато шейната изчезваше от погледа, Кралицата му махна с ръка и се провикна:

— Следващия път! Следващия път! Не забравяй! Елате по-скоро!

Едмънд все още се взираше след шейната, когато чу някой да го вика по име. Огледа се и видя Луси, която излизаше от другата страна на гората.

— О, Едмънд! — извика тя. — Ти също си влязъл. Не е ли чудесно!

— Да — каза Едмънд, — беше права. Дрешникът наистина е вълшебен. Ще ти се извиня, ако искаш. Но къде, за бога, беше досега. Търсих те навсякъде.

— Ако знаех, че и ти си влязъл, щях да те изчакам — каза Луси, която бе толкова развълнувана, че не забеляза сприхавия говор на Едмънд и странно зачервеното му лице. — Обядвах с милия господин Тумнус, фавъна. Той е добре. Бялата вещица не му е строила нищо за това, че ме е пуснал. Той мисли, че тя може да не е научила за останалото и че всичко ще бъде наред.

— Бялата вещица ли? — попита Едмънд. — Коя е тя?

— Едно ужасно същество — каза Луси. — Тя самата се нарича Кралица на Нарния, макар че изобщо няма право да бъде кралица. И всички фавъни, горски нимфи и русалки, джуджета и животни, поне добрите от тях, я мразят. Тя може да превръща хората в камък, може да върши и най-различни страшни неща. Направила е магия, за да бъде в Нарния вечна зима, но никога да не настъпва Коледа. Тя се вози в шейна, теглена от два бели елена, държи магическа пръчка и носи корона на главата.

На Едмънд вече му прилошаваше от локума и когато чу, че дамата, с която се беше сприятелил, е опасна вещица, му стана още по-зле. Но въпреки това отново искаше да вкуси от този локум — искаше това повече от всичко на света.

— Кой ти наговори всички тези глупости за Бялата вещица? — попита той.

— Господин Тумнус — каза Луси.

— Човек не трябва винаги да вярва на всичко, което казват фавъните — обясни Едмънд и се стараше да звучи колкото се може по-убедително.

— Кой казва? — попита Луси.

— Всеизвестно е — отговори Едмънд. — Попитай когото искаш! Хайде, глупаво е да стоим тук в снега! Да си отиваме вкъщи!

— Добре, да вървим! — съгласи се Луси. — О, Едмънд, радвам се, че и ти влезе! Сега, след като и двамата сме били там, другите ще повярват, че Нарния съществува. Колко весело ще бъде!

Но Едмънд тайно си помисли, че на него няма да му бъде толкова весело, колкото на нея. Щеше да се наложи да признае пред всички, че Луси е бил права. Сигурен бе, че другите ще застанат на страната на

фавъните и животните, докато самият той вече беше повече на страната на Вещицата. Не знаеше какво ще каже и как ще запази тайната си, когато всички започнеха да говорят за Нарния.

Изминаха доста път. И изведнъж почувстваха около себе си палта вместо клони. След малко вече стояха в празната стая с дрешника.

— Виж какво — каза Луси, — наистина изглеждаш ужасно, Едмънд. Зле ли се чувстваш?

— Нищо ми няма — излъга Едмънд. Чувстваше се ужасно.

— Хайде тогава да открием другите! — предложи Луси. — Колко много имаме да им разказваме!

И какви чудни приключения ни очакват, след като всички разберат за съществуването на тази приказна страна.

ГЛАВА ПЕТА

ОТНОВО ИЗВЪН ДРЕШНИКА

Играта на криеница все още продължаваше и Луси и Едмънд доста дълго търсеха останалите. Когато най-после всички се събраха (това се случи в дългата стая с бронята), Луси извика:

— Питър! Сюзан! Всичко е истина! Едмънд също я видя. Наистина съществува страна, в която можеш да отидеш през дрешника. И двамата с Едмънд влязохме вътре. Срегнахме се там, в гората. Хайде, Едмънд, разкажи им всичко, което се случи!

— За какво става дума, Едмънд — попита Питър.

Едмънд се ядосваше на Луси за това, че се е разбърбрила, но не знаеше какво да прави. Когато Питър му зададе въпроса, той изведнъж реши да извърши най-долното нещо, което можеше да му хрумне. Реши да отрече думите на Луси.

— Хайде де, кажи ни, Едмънд! — подкани го Сюзан.

И Едмънд погледна високомерно, сякаш бе много по-голям от Луси (а всъщност разликата им беше само година), подсмихна се и отвърна:

— О, да, ние с Луси си поиграхме. Престорихме се, че историята, която разказа за някаква страна в дрешника, е вярна. Просто си измислихме, разбира се. Там няма нищо.

Клетата Луси го погледна и избяга от стаята.

Едмънд, който с всеки изминал миг ставаше все по-зъл, помисли, че е постигнал голям успех, и веднага продължи:

— Хайде, пак се разсърди. Какво й става? Ето това е най-лошото на малките деца, те винаги...

— Слушай — избухна Питър, — млъкни! Откакто Луси започна да разказва тези измишльотини за дрешника, ти се отнасяш ужасно с нея. Първо си играете, а после отново я разстройваш. Много злобно от твоя страна.

— Но това са само глупости — опита се да се оправдае Едмънд.

— Разбира се, че са глупости — каза Питър. — Работата е в това, че Луси беше съвсем добре, когато дойдохме, но откакто сме тук или се е побъркала, или е станала ужасна лъжкия. Каквато и да е истината, мислиш ли, че ѝ помагаш, като веднъж ѝ се подиграваш и се заяждаш, а друг път я окуражаваш?

— Мислех... мислех... — започна Едмънд, но не знаеше как да продължи.

— Нищо не си мислел! — сгълча го Питър. — Това си е чиста злоба! Винаги си обичал да се подиграваш на по-малките. Знаем, че се държиш така и в училище.

— Престанете! — тръгна да въдворява ред Сюзан. — С караници няма да постигнете нищо! Хайде да открием Луси!

Никой не се учуди, когато откриха Луси и видяха, че тя е плакала. Каквото и да ѝ говореха, тя си държеше на своето:

— Не ме интересува какво мислите и какво казвате! Ако искате, кажете на професора, пишете на мама, правете каквото искате! О, защо не останах там! А вие сте отвратителни... отвратителни...

Вечерта протече тягостно. Луси бе нещастна, а Едмънд знаеше, че планът му не върви така добре, както бе очаквал. Двамата по-големи наистина мислеха, че Луси послъгва. Те дълго стояха в коридора и дълго говореха за това, след като Луси си легна. В крайна сметка решиха на другата сутрин да отидат при професора и да му разкажат всичко.

— Той ще пише на татко, ако мисли, че нещо наистина не е наред — реши Питър. — Това вече е извън нашите възможности.

И така те отидоха, почукаха на вратата на кабинета, професорът каза „Влезте!“. После стана, предложи им столове и обясни, че е на тяхно разположение. Седна и допрял върховете на пръстите си, изслуша цялата история. След това дълго мълча. Сетне прочисти гърлото си и каза последното нещо, което те бяха очаквали:

— А вие откъде знаете, че историята на сестра ви не е вярна?

— О, но... — започна Сюзан и спря. По лицето на възрастния личеше, че той говореше съвсем сериозно. След малко тя се овладя и каза: — Но Едмънд казва, че са се престрували.

— Точно това заслужава да се обмисли — поясни професорът. — И то много внимателно. Например, извинете ме, че задавам този въпрос, след като познавам и двамата, но на кого повече може да се

разчита — на брат ви или на сестра ви? Искам да кажа, кой е почетният?

— Точно това смущава и нас, господине — каза Питър. — Досега винаги бих казал, че това е Луси.

— А ти какво мислиш, скъпа? — попита професорът, като се обърна към Сюзан.

— Ами... бих казала същото като Питър, но това не може да бъде истина. Всичко това за гората и фавъна.

— По този въпрос не знам нищо — призна професорът. — Но да обвиниш някого, когото винаги си познавал като честен човек, че лъже, е много сериозно нещо.

— Ние се страхуваме, че това нещо може дори да не е лъжа — добави Сюзан. — Помислете си, че може би с Луси се е случило нещо лошо.

— Искаш да кажеш, че е полудяла? — попита спокойно професорът. — О, можете да бъдете спокойни за това. Човек трябва само да я погледне и да поговори с нея, за да разбере, че тя не е луда.

— Но, тогава... — започна Сюзан и спря. Никога не ѝ бе минавало през ума, че един възрастен човек може да говори като професора, и не знаеше как да мисли.

— Логика! — каза професорът почти на себе си. — Защо не преподават логика в тези училища? Има само три възможности: сестра ви да лъже, да е побъркана или пък да говори истината. Вие знаете, че тя не лъже. Очевидно не е и луда. И в такъв случай ние трябва да приемем, че тя говори истината.

Сюзан погледна изпитателно професора и бе почти сигурна, че той не се подиграва с тях.

— Но господине, как може да е истина? — попита Питър.

— А защо да не е? — отвърна професорът.

— Ами преди всичко — продължи Питър, — ако е истина, защо не всеки може да намери тази страна? Имам предвид, че когато ние погледнахме, там нямаше нищо. Дори Луси не твърдеше, че има нещо.

— И какво от това? — каза професорът.

— Но когато нещата са истински, те винаги съществуват.

— Така ли? — рече професорът и вече съвсем обърка Питър.

— Но нямаше време — обади се Сюзан, — Луси нямаше никакво време да отиде където и да било, дори това място да съществува. Тя

изтича след нас в мига, в който излязохме от стаята. Не беше минала и минута, а тя твърдеше, че е била там цели часове.

— Точно заради това историята ѝ вероятно е истинска — поясни професорът. — Ако наистина в тази къща има врата, която води към друг свят (а трябва да ви предупредя, че това е една много странна къща, която дори и аз не познавам добре), ако тя е отишла в друг свят, изобщо няма да се изненадам да узная, че този друг свят има свое собствено време. Така че, когато и да стои човек там, времето тук остава в същия миг. От друга страна, аз не мисля, че много момичета на нейната възраст биха измислили сами такова нещо, ако го е правила наужким, щеше да се скрие някъде за по-дълго, преди да излезе и да ви разкаже историята си.

— Но наистина ли мислите, господине — попита Питър, — че може да има други светове, тук наоколо, на крачка от нас?

— Защо да не е възможно? — учуди се професорът, като свали очилата си и започна да чисти стъклата, докато мърмореше на себе си: „Чудя се учат ли ги на нещо в тези училища!“

— А какво да правим ние? — попита Сюзан. Струваше ѝ се, че разговорът започва да се отклонява от темата.

— Малка госпожице — продължи професорът и изведнъж погледна строго и двамата, — има един начин, който никога не е предложил, но заслужава да се опита.

— Какъв? — попита Сюзан.

— Да се постареем всички ние да си гледаме работата — каза той. И това беше краят на разговора.

След този разговор отношението на останалите към Луси се промени. Питър се погрижи Едмънд да престане да ѝ се подиграва, но нито тя, нито някой друг беше склонен да говори за дрешника. Затова известно време всички приключения бяха забравени. Но това не продължи дълго.

Къщата на професора (която дори той не познаваше добре) беше толкова стара и известна, че от цяла Англия идваха хора, за да я разгледат. Тя беше от този тип къщи, за които пише в пътеводителите и дори в учебниците по история. За нея се разказваха най-различни случки, дори по-страшни от приключенията, която ви разказвам сега. Професорът винаги разрешаваше на туристите да разгледат къщата. Госпожа Макреди, икономката, ги развеждаше, като им разказваше за

картините и за рицарските доспехи или за редките книги в библиотеката. Тя не обичаше децата и не желаше да я притесняват, когато има посетители. Заедно с другите наставления бе казала на Питър и Сюзан: „Запомнете, ако обичате, не трябва да се мотаете около мен, когато развеждам група из къщата.“

— Сякаш някой от нас иска да си губи половината сутрин, влачейки се с тълпа непознати възрастни! — каза Едмънд.

Останалите трима мислеха същото. Това беше причината приключенията да започнат отново.

Няколко сутрини по-късно, тъкмо когато Питър и Едмънд се чудеха дали могат да разглобят рицарските доспехи, момичетата се втурнаха в стаята и извикаха:

— Внимание! Задава се Макреди с цяла банда.

— Да изчезваме! — предложи Питър и четиримата се измъкнаха през втората врата. Но когато прекосиха зелената стая и стигнаха до библиотеката, изведнъж чуха пред себе си гласове. Стана им ясно, че госпожа Макреди води групата си по черните стълби вместо по главните, както бяха очаквали. Струваше им се, че госпожа Макреди ги преследва и се опитва да ги хване. Бяха объркани, а може би в къщата оживя и някаква магия, която ги привличаше към Нарния. Накрая Сюзан каза:

— Да ги вземат дяволите тези туристи! Елате! Да влезем в стаята с дрешника, докато отминат! Там поне никой няма да ни преследва.

Но когато влязоха в стаята, чуха гласове в коридора. После видяха, че някой се опитва да отвори вратата.

— Бързо! — каза Питър. — Нямаме избор — и отвори дрешника.

Четиримата се вмъкнаха и седнаха задъхани в тъмното. Питър притвори вратата, но не я затвори напълно, защото знаеше като всеки разумен човек, че никога не трябва да се затваря в дрешника.

ГЛАВА ШЕСТА

В ГОРАТА

— Ще ми се Макреди да побърза и да отведе всичките тези хора — каза след малко Сюзан. — Вече свикнах.

— И как гадно мирише на камфор! — отбеляза Едмънд.

— Предполагам, че е сложен в джобовете на тези палта — рече Сюзан, — за да прогони молците.

— Нещо ми лепне по гърба — каза Питър.

— Не е ли студено? — попита Сюзан.

— Сега като го спомена, усетих студа — отвърна Питър.

— Дявол да го вземе, освен това е мокро! Какво става? И с всяка изминала минута става все по-мокро. — Той с усилие се изправи.

— Хайде да излизаме! — предложи Едмънд. — Те са си отишли.

— Ох! — изведнъж извика Сюзан. Всички се почудиха какво става.

— Облегнала съм се на някакво дърво — обясни тя. — Гледайте започва да става светло, ей там.

— По дяволите, права си! — каза Питър. — Погледнете тук... там... Наоколо има само дървета. И това мокрото е сняг. О, струва ми се, че в крайна сметка сме попаднали в гората на Луси.

Да, сега вече никой не се съмняваше в това. Четирите деца стояха и притваряха очи от ослепителната дневна светлина на зимния ден. Зад тях останаха висящите на закачалка палта, а пред тях имаше дървета, покрити със сняг.

Питър веднага се обърна към Луси:

— Извинявай, че не ти повярвах! — каза той. — Съжалявам! Ще ми простиш ли?

— Разбира се! — отвърна Луси.

— А сега? — попита Сюзан. — Какво ще правим по-нататък?

— Какво ли? — разсъждаваше на глас Питър. — Ще отидем да огледаме гората, разбира се.

— Доста е студено. Да бяхме облекли по някое палто — каза Сюзан, като потропваше с крака.

— Не са наши — отбеляза Питър боязливо.

— Сигурна съм, че няма да има никакви проблеми — успокои го Сюзан. — Та ние не искаме да ги изнесем от къщата. Дори няма да ги изнасяме от дрешника.

— Изобщо не помислих за това, Сюзан — каза Питър. — Разбира се, погледнато така, става. Никой не може да каже, че си задигнал нечие палто, след като то си остава в дрешника, където си го намерил. А според мен цялата тази страна се намира в дрешника.

Планът на Сюзан веднага бе приведен в действие. Палтата им бяха доста големи: стигаха чак до петите им и приличаха на кралски мантии. Всеки мислеше, че новите дрехи стоят по-добре на другия, отколкото на самия него. Но така вече им стана доста по-топло.

— Можем да си представим, че сме изследователи на Арктика — каза Луси.

— Струва ми се, че е достатъчно вълнуващо, без да си представяме каквото и да било — отвърна Питър и ги поведе напред към гората.

Над главите им бяха надвиснали тъмни облаци. Изглежда пак ще вали сняг.

— Не ви ли се струва — обади се Едмънд след малко, — че трябва да вървим малко по-наляво, ако искаме да стигнем до стълба с фенера?

За миг бе забравил твърдението си, че никога преди не е бил в гората. Усети, че се е издал, но вече бе твърде късно. Всички спряха и се втренчиха в него.

— Значи наистина си бил тук онзи път — обяви Питър, — когато Луси каза, че те е срещнала, а ти я изкара, че лъже.

Настана гробна тишина.

— От всички отвратителни хора... — започна Питър, но внезапно млъкна и сви рамене. Изглежда наистина нямаше какво повече да каже, затова четиримата отново тръгнаха. Едмънд мислено си повтаряше: „О, ще ми платите за всичко!“

— Все пак накъде отиваме? — попита Сюзан само за да смени темата за разговора.

— Според мен Луси трябва да ни води — предложи Питър. — Заслужила си го е. Къде ще ни заведеш, Луси?

— Какво ще кажете да погостуваме на господин Тумнус? — каза Луси. — Той е добрият фавън, за когото ви разказвах.

Всички се съгласиха и продължиха бързо, като потропваха с крака. Луси се оказа добър водач. В началото не беше сигурна, че ще може да намери пътя, но постепенно се ориентира и ги отведе точно пред пещерата на господин Тумнус. Там обаче ги очакваше голямо разочарование.

Вратата беше откачена от пантите и натрошена на парчета. Вътре бе тъмно и студено. Усещаше се влага и миризма на място, което не е обитавано от няколко дни. През вратата бе навявал сняг, размесен с нещо черно (овъглени съчки и пепел от огнището, както се оказа покъсно). Явно някой ги бе разхвърлял из стаята и после ги бе стъпкал с крака. Изпочупени чаши и чинии се търкаляха по пода, а портретът на бащата на фавъна беше нарязан на ивици.

— Ама че погром! — забеляза Едмънд. — Май нямаше смисъл да идваме тук.

— Какво е това? — попита Питър, като се наведе. Беше видял парче хартия, приковано с пирон за входа.

— Пише ли нещо на него? — полюбопитства Сюзан.

— Да, струва ми се — отговори Питър, — но не мога да го прочета на тази светлина. — Хайде да излезем навън.

Всички излязоха на дневната светлина и наобиколиха Питър, а той зачете:

Бившият собственик на това помещение, фавънът Тумнус, е арестуван и очаква да бъде изправен пред съд в обвинение в предателство срещу Нейно императорско величество Джейдис, Кралица на Нарния, Владетелка на Каир Паравел, Императрица на Уединените острови и т.н., също така и за подпомагане на враговете на гореспоменатото Величество, приютяване на шпиони и побратимяване с човешки същества.

Подпис: Могрим, капитан на тайната полиция.

Да живее кралицата!

Децата се спогледаха.

— Не съм сигурна, че това място ми харесва — каза Сюзан.

— Луси, коя е тази Кралица? — попита Питър. — Знаеш ли нещо за нея?

— Тя не е истинска Кралица — отговори Луси, — а страшна Вещица, Бялата вещица. Всички горски жители я мразят. Направила е магия в страната да бъде вечна зима и никога да не идва Коледа.

— Чудя се има ли някакъв смисъл да продължаваме — каза Сюзан. — Имам предвид, че тук не изглежда особено безопасно, а сигурно няма да бъде и много забавно. При това става все по-студено, а не сме си взели нищо за ядене. Предлагам да се връщаме!

— О, не можем, не можем — почти извика Луси. — Не разбирате ли?! Не можем да си тръгнем просто така, след всичко това. Бедният фавън е изпаднал в беда заради мен. Той ме скри от Вещицата и ми показва обратния път. Точно това означава „Подпомагане на враговете на Кралицата и побратимяване с човешки същества“. Ние трябва да се опитаме да го освободим!

— Ние можем всичко — иронично отбеляза Едмънд, — както дори не сме си взели храна!

— Я да млъкваш! — скастри го Питър, който все още беше много ядосан на Едмънд. — Ти как мислиш, Сюзан?

— Струва ми се, че Луси е права — каза Сюзан. — Нямам желание да направя и крачка по-нататък и ми се иска изобщо да не бяхме идвали тук. Но мисля, че сме длъжни да помогнем на този господин, как се казваше, имам предвид фавъна.

— Така е — съгласи се Питър. — Тревожи ме това, че не носим никаква храна. Бих ви предложил да се върнем и да вземем нещо от килера, но не съм сигурен дали ще можем да попаднем отново в тази страна, след като веднъж излезем от нея. Мисля, че ще трябва да продължим.

— Аз също! — добавиха в един глас и двете момичета.

— Само ако знаехме къде е затворен бедният фавън! — каза Питър.

Всички се умълчаха, замислени как да действат по-нататък, когато Луси каза:

— Погледнете! Червеношийка! Това е първата птичка, която виждам тук. Не може да бъде! Чудя се дали птиците в Нарния могат да

говорят? Тя ни гледа, сякаш иска да ни каже нещо. — Луси се обърна към нея: — Можеш ли да ни кажеш къде са отвели Тумнус, фавъна?

Тя направи крачка към птичката, докато изричаше тези думи. Червеношийката литна, но кацна на съседно дърво. Оттам ги загледа настойчиво, като че разбираше всичко, което говорят. Почти без да забележат, че го правят, децата пристъпиха една-две крачки по-близо до нея. Тогава червеношийката пак полетя до следващото дърво и отново ги погледна настойчиво.

— Знаете ли — каза Луси, — сигурна съм, че иска да я следваме.

— И аз имам същото чувство — съгласи се Сюзан. — А ти какво мислиш, Питър?

— Нищо не пречи да опитаме.

Червеношийката сякаш разбра разговора. Продължи да прехвърча от дърво на дърво, винаги на няколко метра от тях, но винаги и достатъчно близо, за да могат да я следват. Междувременно облаците над главите им се разнесоха и зимното слънце отново се показва. Снегът ослепително заблестя. Вървяха вече половин час. Момичетата крачеха отпред, когато Едмънд се обърна към Питър:

— Ако престанеш да ми се цупиш, ще ти кажа нещо, което е най-добре да чуеш.

— Какво е това нещо? — попита Питър.

— Ш-ш-т! Не толкова високо — сниши глас Едмънд. — Няма смисъл да плашим момичетата. Ти разбираш ли какво правим сега?

— Какво? — попита Питър почти шепнешком.

— Вървим след водач, за когото не знаем нищо. Откъде сме сигурни на чия страна е тази птица? Не е ли възможно да ни води към някакъв капан?

— Глупости! Та това е само една червеношийка, разбираш ли? А във всички приказки, които съм чел, червеношийките са добри птици. Сигурен съм, че една червеношийка не може да бъде на страната на злото.

— Като стана дума за това, коя е страната на доброто? Откъде сме сигурни, че фавъните са добри, а Кралицата (да, знам, казаха ни, че е вещица) е лоша? Всъщност не знаем нищо нито за едните, нито за другите.

— Фавънът е спасил Луси.

— Това го е казал той. Но ние откъде да сме сигурни? Някой има ли и най-малко понятие как да се върнем оттук у дома?

— Господи! — каза Питър. — Бях забравил за това.

— А и няма никакви изгледи да ядем нещо! — каза Едмънд.

ГЛАВА СЕДМА

ЕДИН ДЕН СЪС СЕМЕЙСТВОТО НА БОБРИТЕ

Докато двете момчета шепнеха отзад, момичетата неочаквано извикаха.

— О, не! — и спряха.

— Червеношийката! — обясни Луси. — Червеношийката отлетя. Птицата наистина беше изчезнала.

— А сега какво ще правим? — попита Едмънд като хвърли към Питър многозначителен поглед, който сякаш говореше: „Нали ти казах!“

— Ш-ш-т! Гледайте! — каза Сюзан.

— Нещо се движи между дърветата, ей там вляво. Всички се бяха втреничили, обзети от неприятно чувство.

— Ето го, отново се движи — продължи след малко Сюзан.

— Сега и аз го видях — каза Питър. — Още е там. Току-що се скри зад голямото дърво.

— Какво е? — попита Луси, като се опитваше гласът ѝ да звучи спокойно.

— Каквото и да е — обясни Питър, — то ни преследва. И е нещо, което не желае да бъде видяно.

— Нека да си ходим вкъщи! — предложи Сюзан.

И макар че никой не го изрече на глас, изведнъж всички осъзнаха това, което Едмънд бе прошепнал на Питър в края на предишната глава. Бяха се изгубили.

— Какво е това нещо? — запита Луси.

— Някакво животно — каза Сюзан и след малко извика: — Гледайте! Бързо! Ето го там!

Този път всички го видяха: иззад едно дърво към тях надникна мустаката и космата глава. Но този път не се дръпна веднага назад, а сложи лапичка на муцунката си така, както човек слага пръст на устата

си, когато иска да накара някого да мълчи. След това животното отново изчезна. Децата стояха, притаили дъх.

Миг по-късно непознатият се показва иззад дървото, огледа се, сякаш се страхува, каза „Ш-ш-т!“ и им направи знак да се приближат в гъсталака, където стоеше. После отново изчезна.

— Знам какво е това — каза Питър. — Това е бобър. Видях опашката му.

— Иска да отидем при него — обади се Сюзан — и ни предупреждава да не вдигаме шум.

— Знам — каза Питър. — Въпросът е трябва ли да го последваме или не. Ти какво мислиш, Луси?

— Мисля, че е добър бобър.

— Да, но откъде да сме сигурни? — попита Едмънд.

— За да не рискуваме? — рече Сюзан. — Искам да кажа, че няма смисъл просто да стоим тук, пък и усещам, че съм гладна.

В този миг бобърът отново показва главата си иззад дървото и им кимна настойчиво.

— Хайде! — предложи Питър. — Да опитаме. Вървете близо един до друг. Би трябвало да можем да се справим с един бобър, ако се окаже враг.

Децата отидоха до дървото, след това го заобиколиха и там наистина откриха бобъра. Но той продължаваше да отстъпва назад, като им прошепна:

— По-насам, елате още по-насам! На открито не сме в безопасност!

Чак когато ги заведе до едно тъмно място, където четири дървета растяха толкова близо едно до друго, че клоните им се сплитаха, а под краката си виждаха кафявата земя, покрита с борови иглички, бобърът проговори:

— Вие сте синове на Адам и дъщери на Ева, нали?

— Да, няколко от децата им — отвърна Питър.

— Ш-ш-т! — им каза бобърът. — Моля, не толкова високо. Дори тук не сме в безопасност.

— От кого се страхувате? — поинтересува се Питър. — Тук няма друг освен вас.

— Има дървета — обясни бобърът. — Те винаги слушат. Повечето от тях са на наша страна, но има такива, които са на нейна

страна, вие знаете за кого говоря.

— Щом ще говорим за страни — каза Едмънд, — откъде да сме сигурни, че си ни приятел?

— Не искаме да ви обидим, господин Бобър — допълни Питър, — но вие разбирате, че сме чужденци.

— Съвсем правилно, съвсем правилно! — каза бобърът. — Ето го моето доказателство!

С тези думи той им подаде нещо малко и бяло. Всички го изгледаха учудено, а Луси изведнъж извика:

— О, разбира се! Това е моята кърпичка, която дадох на клетия господин Тумнус.

— Точно така — каза бобърът. — Клетникът беше разбрал предварително за ареста и ми даде това. Каза ми, че ако му се, случи нещо, трябва да ви посрещна тук и да ви отведе до...

Сега гласът на бобъра заглъхна и той поклати тайнствено два-три пъти глава. След това им даде знак да се приближат колкото се може по-близо до него, така че мустаците му гъделичкаха лицата им, и добави, шепнейки:

— Говори се, че Аслан е потеглил, дори може би вече е тук.

И точно тогава се случи нещо странно. Децата знаеха кой е Аслан толкова, колкото и ти знаеш. Но в мига, когато Бобърът изрече тези думи, всеки бе обзет от различни чувства. Може би някога ти се е случвало насън да чуеш думи, които не разбираш, но си наясно, че те имат огромно значение. Те са или нещо ужасно, което превръща съня ти в кошмар, или пък — нещо приятно (твърде приятно, за да се изрази с думи), което го прави толкова красив, че го помниш цял живот и винаги ти се иска да се повтори отново. Сега се случи точно така. Като се спомена името Аслан, всяко от децата усети, че нещо сякаш подскочи в него. Едмънд усети, че го обзема някакъв тайнствен ужас. Питър изведнъж се почувства храбър и готов за всякакви приключения. Сюзан пък имаше чувството, че покрай нея се носят нежни благоухания или някаква прекрасна мелодия. А Луси изпита това, което изпитва всяко дете, когато се събуди рано и изведнъж си спомни, че е в началото на лятна ваканция.

— Ами господин Тумнус? — попита Луси. — Къде е той?

— Ш-ш-т! — каза бобърът. — Не тук! Трябва да ви заведе някъде, където можем истински да поговорим, а и да вечеряме.

Единствено на Едмънд му бе все още трудно да повярва на бобъра, но на всички, включително и на Едмънд, им беше приятно да чуят думата вечеря. Затова енергично следваха новия си приятел, който ги водеше удивително бързо все през гъстите места на гората. Вече бяха много уморени и много гладни, когато изведнъж дърветата започнаха да оредяват, а пътеката се запуска стръмно надолу. Миг след това излязоха под открито небе (слънцето все още грееше) и пред тях се разкри прекрасна гледка.

Бяха застанали на склона към стръмна и тясна долина, през която течеше доста голяма река. Сега тя бе скована от лед. Точно под тях имаше бент, построен на реката. Като го видяха, всички изведнъж си спомниха, че бобрите винаги правят такива бентове, и бяха съвсем сигурни, че този го е направил господин Бобър. Забелязаха също, че сега на лицето му се бе появило скромно изражение (като на човек, чийто разказ четеш, или на градинар, чиято градина си посетил). Така че думите на Сюзан: „О, какъв хубав бент!“, прозвучаха като обичайна учтивост. Този път господин Бобър не каза „Ш-ш-т!“, а само: „Дребна работа! Дребна работа! А и не е завършен!“

Над бента трябваше да има дълбок вир, но сега, разбира се, той бе покрит с тъмнозелен лед. Под бента също имаше лед, но той бе замръзнал на пенести вълни под формата на водата, която се е спускала надолу в мига, когато ледът я е сковал. А там, където водата се е процеждала или е побивала бента, се беше получила блестяща стена от ледени висулки. Тази стена бе покрита цялата с цветя, венци и гирлянди, сякаш направени от захар. А в средата се издигаше, отчасти върху бента, смешна къщурка, подобна на огромен пчелен кошер. От дупка на покрива ѝ излизаше дим, така че видеше ли го човек, особено ако беше гладен, веднага можеше да си помисли за вкусни гозби.

Останалите забелязаха най-вече това, но Едмънд забеляза нещо друго. Малко по-надолу по реката се виждаше друга, по-малка река, която течеше през друга, по-малка долина и се вливаше в Голямата река. Като погледна към долинката, Едмънд различи два малки хълма. Беше почти сигурен, че това са същите хълмове, които му бе показала Кралицата при стълба с фенера. „А между тях — помисли си той — на не повече от километър и половина трябва да се намира дворецът ѝ.“ Едмънд си спомни за локума и за това как ще стане крал („Чудя се как

ще реагира на това Питър?“ — запита се той). Веднага започна да крои главозамайващи планове.

— Ето, че пристигнахме — каза домакинят. — И както изглежда, госпожа Бобър ни очаква. Вървете след мен и внимавайте да не се подхлъзнете.

Бентът бе достатъчно широк, за да се върви по него, макар че не беше много удобно място за човешки крак. От едната му страна ледът бе на едно ниво с бента, но от другата се спускаше стръмно надолу към реката. Господин Бобър ги поведе в колона един по един, докато стигнаха средата. Там вече бяха пред вратата на къщата.

— Ето ни и нас, госпожо Бобър — каза господин Бобър. — Да ти представя синовете на Адам и дъщерите на Ева.

И всички влязоха вътре.

Луси дочу бръмчене и видя симпатична възрастна бобърка, която шиеше нещо на машина. Щом децата влязоха, тя спря работата си и стана.

— Е, най-после дойдохте! — каза бобърката и протегна сбръчканите си стари лапички. — Най-после! Кой можеше да предположи, че ще доживея този ден! Картофите вече завират, чайникът е сложен на печката, а не се съмнявам, че господин Бобър ще налови и малко риба.

— Без съмнение — съгласи се господин Бобър, излезе от къщата (Питър тръгна с него) и отиде до малка дупка в леда, която всекидневно исичаше с брадвичката си. Бяха взели със себе си и ведро. Господин Бобър седна кротко на ръба на дупката (не му правеше впечатление, че е студено), погледна съсредоточено, внезапно мушна вътре лапа и за части от секундата измъкна оттам една хубава пъстърва. Повтори това няколко пъти, докато напълниха ведрото.

В същото време момичетата помагаха на госпожа Бобър да приготви масата: да нареже хляба, да напълни огромната кана с бира за господин Бобър, да сложи тигана на печката, за да се загрее мазнината в него. Луси си каза, че бобрите има много уютен дом, макар и никак да не приличаше на пещерата на господин Тумнус. Тук нямаше книги и картини, а леглата бяха заменени от койки като в кораб, вградени в стената. От тавана висяха шунка и връзки лук. До стената бяха наредени гумени ботуши и мушамы, брадвички, ножици, лопати, мистрии и съдини за пренасяне на хоросан, рибарски въдици и

принадлежности. Покривката на масата, макар и съвсем чиста, бе от грубо платно.

Точно когато мазнината в тигана започна приятно да цвърти, Питър и господин Бобър влязоха с рибата. Домакинът я бе изчистил още навън. Можете да си представите колко апетитно миришеше току-що уловената риба, докато се пържеше.

Вече бяха съвсем примрели от глад, когато господин Бобър обяви:

— Готови сме.

Сюзан извади картофите от водата, а през това време Луси помагаше на госпожа Бобър да сервира пъстървата. След няколко минути всички придърпаха столчетата си към масата (в къщата на бобрите те бяха трикраки, с изключение на люлеещия се стол на госпожа Бобър, който се намираще край огъня). За децата имаше кана със сметана (господин Бобър остана верен на бирата) и голяма буца масло в средата на масата, от която всеки си взимаше за картофите. В този момент децата си мислеха, а и аз споделям мнението им, че няма нищо по-вкусно от прясна риба, изпържена съвсем скоро. Когато свършиха рибата, госпожа Бобър донесе от фурната великолепно мармаладено руло, от което все още излизаше пара.

След мармаладеното руло пиха чай. Като изпи чая си, всеки бутна столчето си назад, за да може да се облегне на стената, и въздъхна дълбоко и доволно.

— А сега — каза господин Бобър, като придърпа към себе си чаша чай, — ако почакате само да си запаля лулата и да я разгоря добре, можем да се залавяме за работа. Снегът пак заваля — добави той, като хвърли поглед към прозореца. — Още по-добре, защото означава, че няма да имаме посетители.

А ако някой е тръгнал подире ви, няма да открие никакви следи.

ГЛАВА ОСМА

КАКВО СЕ СЛУЧИ СЛЕД ВЕЧЕРЯТА

— А сега — каза Луси, — моля ви, разкажете ни какво е станало с господин Гумнус.

— Лоша работа — каза господин Бобър, като поклати глава. — Много, много лоша работа! Няма съмнение, че той е отведен от полицията. Научих го от една птица, която видяла как е станало.

— А къде е отведен? — запита Луис.

— Когато го видели за последен път, са отивали на север, а всички знаем какво значи това.

— Не, ние не знаем — каза Сюзан.

Господин Бобър унило поклати глава.

— Страхувам се, че са го отвели в нейната къща.

— Но какво ще му сторят? — почти простена Луси.

— Ами, никой не знае какво точно... Но не са много тези, които са се върнали, след като веднъж са били вкарани вътре... Статуи... Говори се, че там е пълно със статуи — в двора, по стълбите, в хола. Същества... — той замълча и потрепери — които тя е превърнала в камък.

— Но, господин Бобър — попита Луси, — не можем ли... Искам да кажа, ние трябва да направим нещо, за да го спасим! Ужасно е и за това съм виновна аз.

— Не се и съмнявам, скъпа, че ако можехте, бихте го спасили — каза госпожа Бобър, — но няма начин, по който да влезете там против волята ѝ и да излезете живи.

— А не можем ли да проникнем там с хитрост? — попита Питър. — Например не можем ли да се преоблечем някак си, или да се престорим, че сме амбулантни търговци или нещо подобно... Или да я следим, докато излезе... или... Дявол да го вземе, трябва да има някакъв начин! Този фавън е спасил сестра ни, като се е изложил на риск, господин Бобър. Ние не можем просто да го оставим да бъде... да бъде... да му сторят нещо лошо.

— Няма смисъл, сине Адамов — каза господин Бобър. — Никакъв смисъл няма да опитваш точно ти, от всички хора точно ти. Не сега, когато Аслан е потеглил...

— О, да! Разкажи ни за Аслан! — обадиха се едновременно няколко гласа, защото отново ги обхвана онова странно чувство като при първите признаци на пролетта, като при съобщаването на някои добри новини.

— Кой е Аслан? — попита Сюзан.

— Аслан ли? — учуди се господин Бобър. — Нима не знаете? Той е Кралят. Той е Господарят на цялата гора, но не е често тук, както разбирате. Не е бил по мое време, нито по времето на баба ми. Но до нас стигна новината, че се е върнал. Сега се намира в Нарния. Той ще се справи с Бялата вещица. И той, а не вие, ще спаси господин Тумнус.

— Няма ли тя да превърне и лъва в статуя? — попита Едмънд.

— За бога, сине Адамов, как можеш да говориш така? — каза господин Бобър и избухна в смях. — Него да превърне в камък! Единственото, което тя може да стори, е да се държи на краката си и да го погледне в очите. Не, не. Той ще сложи всичко в ред, както е казано в една стара песен от нашия край:

*Лошото добро ще стане,
щом Аслан пред нас застане.
Изрее ли страховито,
ще ни свършат и бедите.
Разлюлее ли бурна грива,
зимата ще си отива.
Свойте зъби щом оголи,
ще настъпни светла пролет.*

Всичко ще разберете, щом го видите.

— Ще го видим ли? — изненада се Сюзан.

— Да, дъще Евина, нали затова ви доведох тук. Ще ви заведе до мястото, където ще го срещнете — каза господин Бобър.

— А той, той човек ли е? — попита Луси.

— Аслан да е човек? — отвърна господин Бобър строго. — Разбира се, че не! Нали ви казвам, че той е Кралят на гората и синът на

Великия император отвъд морето. Нима не знаете кой е господарят на животните? Аслан е лъв, Лъва, Великия лъв.

— О! — възкликна Сюзан. — А аз си помислих, че е човек. Безопасен ли е? Срещата с лъв доста би ме обезпокоила!

— Положително не грешиш, мила — каза господин Бобър. — Ако има някой, който може да се изправи пред Аслан, без да му треперят краката, той е или ненадминат храбрец, или пък просто глупак.

— Значи Аслан не е безопасен? — попита Луси.

— Безопасен ли? — недоумяваше госпожа Бобър. — Не чувате ли какво ви казва господин Бобър? Кой твърди, че е безопасен? Разбира се, че не е безопасен. Но той е добър. Той е Кралят, казвам ви.

— С нетърпение чакам да го видя — продължи господин Бобър, като удари с лапа по масата, така че чашите и чиниите издрънчаха. — Ти наистина ще го видиш. Съобщено бе, че ако можете, трябва да се видите с него утре при Каменната маса.

— Къде се намира тя? — попита Луси.

— Ще ви покажа — отвърна господин Бобър. — Надолу по реката, далечко е, далечко отгук. Ще ви заведем.

— А през това време какво ще стане с господин Тумнус? — продължаваше да се притеснява Луси.

— Най-бързият начин да му помогнете, е да се срещнете с Аслан — каза господин Бобър. — Щом го спечелим на наша страна, можем да правим нещо. Не че нямаме нужда и от вас. Защото има и една друга стара песен, според която, когато плът и кръв Адамова седне в трона на Каир Паравел, лошите времена ще свършат. И така нещата ще си дойдат на мястото, след като Той дойде и вие дойдохте. Чували сме, че Аслан е идвал по нашите места и преди, но отдавна и никой не знае точно кога. Но досега никога не е имало някой от вашата раса.

— Това е, което не разбирам, господин Бобър — каза Питър. — Самата Вещица не е ли човек?

— Тъкмо в това тя иска да повярваме — отвърна господин Бобър — и това е основанието ѝ да претендира да бъде Кралица. Но тя не е дъщеря на Ева. Тя е потомка на първата жена на вашия баща Адам (тук господин Бобър се поклони), на онази, която наричат Лилит. Тя е дух. Това е единият ѝ род. А по другия е потомка на великаните. Не, не, във Вещицата няма и капка истинска човешка кръв.

— И затова тя е толкова лоша, господин Бобър — вметна госпожа Бобър.

— Напълно вярно, госпожо Бобър — отвърна той. — За човешките същества могат да съществуват две мнения (нямам никакво намерение да обиждам присъстващите тук). Но не може да има две мнения за съществата, които приличат на човешки, а не са.

— Срещата съм и добри джуджета — каза госпожа Бобър.

— Аз също, щом стана дума за това — отвърна съпругът ѝ. — Но съвсем малко, и то тъкмо от тези, които най-малко приличат на хора. Вслушайте се в съвета ми: срещнете ли същество, което ще стане човек, но все още не е, или някога е било човек, а сега не е, или трябва да е човек, а не е, отваряйте си очите и се оглеждайте за брадвичката си. По тези причини Вещицата е винаги нащрек дали ще се появят човешки същества в Нарния. Тя ви е дебнала в продължение на много години и ако знаеше, че тук има четирима от вас, щеше да стане още по-опасна.

— Но какво общо има това с нас?

— Съществува друго едно предсказание — заразказва господин Бобър. — Долу, в Каир Паравел (това е замъкът на морския бряг при устието на реката, който трябваше да бъде столица на цялата страна, ако всичко беше наред) има четири трона и в Нарния от незапомнени времена битува поверие, че когато двама сина Адамови и две дъщери Евини седнат в тях, ще настъпи краят не само на господството на Бялата вещица, но и на живота ѝ. Ето затова трябваше да вървим така предпазливо. Ако тя узнае за вас четиримата, животът ви не би струвал и едно помръдване на мустаците ми.

Децата слушаха господин Бобър с такова внимание, че дълго време не забелязваха нищо друго. Когато след последните му думи за миг настъпи тишина, Луси попита:

— Знае ли някой къде е Едмънд?

Настъпи мъчително мълчание, след което всички започнаха да се питат: „Кой последен го видя? Откога го няма? Да не е излязъл?“

После се втурнаха към вратата и погледнаха навън. Снегът се сипеше, без да спре, зеленият лед на езерото беше покрит с дебело бяло одеяло, а от мястото на малката къща в средата на бента едва можеха да се видят двата бряга. Децата излязоха, като затъваха почти до колене в мекия току-що навалял сняг и заобиколиха къщата.

— Едмънд! Едмънд! — викаха те до прегракване.

Но тихо падащият сняг сякаш заглушаваше гласовете им, та дори и ехо нямаше в отговор.

— Какъв ужас! — възкликна Сюзан, когато най-сетне се върнаха отчаяни. — О, как ми се иска никога да не бяхме идвали тук!

— Какво, за бога, ще правим сега, господин Бобър? — каза Питър.

— Да правим ли? — учуди се господин Бобър, който вече обуваше ботушите си. — Трябва веднага да тръгваме. Нямаме време за губене!

— По-добре да се разделим на четири групи — продължи Питър — и всяка да тръгне в различна посока. Който го намери, трябва веднага да се върне тук и...

— Групи за търсене ли, сине Адамов? — запита господин Бобър. — За какво?

— Как за какво, да търсим Едмънд, разбира се!

— Няма смисъл да го търсим — отговори господин Бобър.

— Какво искате да кажете? — попита Сюзан. — Той не може да е много далече. И ние трябва да го намерим. Какво искате да кажете с това, че няма смисъл да го търсим?

— Причината, поради която няма смисъл да го търсим, е — обясни господин Бобър, — че вече знам къде е отишъл.

Всички се спогледаха учудено.

— Не разбирате ли — каза господин Бобър. — Той е отишъл при нея, при Бялата вещица, и е предал всички ни.

— Наистина ли... Сигурен ли сте? — не вярваше на ушите си Сюзан. — Но той... не може да го е направил!

— Не може ли? — учуди се господин Бобър, като изгледа сериозно трите деца и всичко, което имаха да казват, замря на устните им. Изведнъж всеки почувства в себе си съвсем сигурно, че Едмънд е направил точно това.

— А той знае ли пътя? — чудеше се Питър.

— Бил ли е той в тази страна и преди? — попита господин Бобър. — Бил ли е някога тук сам?

— Да — отвърна Луси, шепнейки. — Боя се, че е бил.

— А разказвал ли ви е какво е правил и с кого се е срещал?

— О, не, не е — каза Луси.

— Тогава запомнете думите ми — каза господин Бобър. — Той вече е срещал Бялата вещица, на нейна страна е и му е било обяснено къде живее. Досега не исках да го споменавам (защото е ваш брат и не само затова), но в мига, когато видях този ваш брат, си казах: „Ето, предател.“ Имаше вид на човек, който е бил с Вещицата и е ял от нейната храна. Винаги можеш да ги познаеш, ако си живял дълго в Нарния. Има нещо в очите им.

— Все пак — промълви Питър, — ние все пак трябва да го потърсим. В края на краищата той ни е брат, дори и да се държи отвратително. Пък и е само едно дете.

— Да отидете в къщата на Вещицата? — каза госпожа Бобър. — Не разбирате ли, че единственият начин да спасите него или самите себе си е да стоите по-далече от нея?

— Какво искате да кажете? — попита Луси.

— Ами нейната главна цел е да ви хване. Тя непрекъснато мисли за тези четири трона в Каир Паравел. Щом веднъж и четиримата влезете в къщата ѝ, нейната работа ще бъде свършена — преди да гъкнете, в колекцията ѝ ще се появят четири нови статуи. Но тя ще държи Едмънд жив дотогава, докато има само него, защото ще иска да го използва за примамка, с която да хване и вас, останалите.

— О, никой ли не може да ни помогне? — въздъхна Луси.

— Единствено Аслан — каза господин Бобър. — Трябва да отидем и да се срещнем с него. Сега той е единствената ни възможност.

— Струва ми се, мили мои — продължи госпожа Бобър, — че е много важно да знаем точно кога се е измъкнал. Той може да ѝ каже само толкова, колкото е чул тук. Например бяхме ли започнали да говорим за Аслан, преди Едмънд да е излязъл? Ако не сме били, може би ще успеем, защото тя няма да знае, че Лъва е дошъл в Нарния и че ние ще се срещаме с него. Ще бъде изненадана поне за това.

— Не си спомням дали беше тук, когато говорехме за Аслан — започна Питър, но Луси го прекъсна.

— О, да, беше! — каза тя отчаяно. — Не помниш ли, че той попита дали Вещицата не може да превърне в камък и Аслан?

— Така беше, по дяволите! — ядоса се Питър. — Точно такава нещо може да попита само той.

— Става все по-лошо и по-лошо — каза господин Бобър. — А дали той беше тук, когато ви казах, че мястото на срещата с Аслан е при Каменната маса?

Никой не знаеше отговора на този въпрос.

— Защото, ако е бил тук — продължаваше господин Бобър, — тогава тя просто ще тръгне в същата посока с шейната си, ще застане между нас и Каменната маса и ще ни хване още по пътя. Всъщност ще бъдем отрязани от Аслан.

— Но това не е първото, което тя ще направи — обади се госпожа Бобър, — поне доколкото я познавам. В мига, когато Едмънд ѝ каже, че ние всички сме тук, тя ще тръгне веднага, за да ни хване още тази нощ. Ако той е тръгнал оттук преди около половин час, тя ще пристигне след двадесетина минути.

— Права сте, госпожо Бобър — каза съпругът ѝ. — Ние всички трябва да се махаме оттук!

Нямаме време за губене.

ГЛАВА ДЕВЕТА

В КЪЩАТА НА БЯЛАТА ВЕЩИЦА

А сега, естествено, искате да узнаете какво се бе случило с Едмънд.

Той изяде своята част от вечерята, но без истинска наслада, защото през цялото време си мислеше за локума — а нищо друго не разваля вкуса на хубавата обикновена храна, както споменът за лоша омагьосана храна. Бе чул и разговора, който също не му се строи особено приятен, тъй като все още си мислеше, че другите не му обръщат внимание и се опитват да го пренебрегват. Те не правеха това, но той си го въобразяваше. После бе чул как господин Бобър им разказва за Аслан и изслуша целия план за срещата с Аслан при Каменната маса. Тогава много тихо се промъкна зад завесата, която висеше пред вратата. Защото при споменаването на Аслан го обзе странен ужас, докато у другите усещането бе странно, но приятно. Точно когато господин Бобър повтаряше думите за Адамовата плът и кръв, Едмънд тихо натисна дръжката на вратата, а преди господин Бобър да им разкаже, че Бялата вещица изобщо не е човешко същество, а всъщност е полудух, полувеликан, Едмънд излезе навън и внимателно затвори вратата след себе си.

Не трябва да си мислите, че Едмънд действително е искал брат му и сестрите му да бъдат превърнати в камък. Той просто искаше локум, искаше да бъде принц (а по-късно и крал), а и да си отмъсти на Питър за това, че го нарече отвратителен. А що се отнася до това, което Вещицата щеше да прави с другите, не искаше тя да бъде особено мила с тях. Във всеки случай не и да ги постави на едно ниво с него. Обаче си внуши, че тя няма да им направи нещо много лошо. „Защото, мислеше си той, всички тези хора, които злословят по неин адрес, са ѝ неприятели и вероятно поне половината от казаното не е вярно. Във всеки случай тя беше много мила с мен, много по-мила, отколкото те. Предполагам, че именно тя е законната Кралица. Тя ще е по-добра от този ужасен Аслан.“ Поне такава бе оправданието, което

си измисли. То обаче не беше много добро, защото дълбоко в себе си той всъщност знаеше, че Бялата вещица е зла и жестока.

Първото нещо, което осъзна, когато излезе навън и видя, че вали, бе, че е оставил палтото си в къщата на бобрите. Разбира се, вече нямаше никаква възможност да се върне и да си го вземе. Разбра също така, че дневната светлина почти е изчезнала, тъй като, когато седнаха да ядат, беше почти три часът, а зимните дни са къси. Той не бе предвидил това обстоятелство и трябваше да намери най-добрия изход от положението сам. Затова вдигна яката си и се затътри по замръзналия бент (за щастие не бе толкова хлъзгаво, откакто бе навалял снегът) към далечния бряг на реката.

Стана още по-лошо, когато стигна далечния бряг. С всеки миг ставаше все по-тъмно, снежинките кръжаха наоколо, така че едва виждаше на три крачки пред себе си. При това нямаше никакъв път. Той непрекъснато затъваше в дълбоки снежни преспи, плъзгаше се по замръзнали хълмове, препъваше се в паднали дървета, пързеляше се по стръмни брегове, като си жулеше глезените в камъните, докато се измокри, измръзна и се натърти целият. Тишината и самотата го накараха да се страхува. Всъщност аз наистина мисля, че той би се отказал от цялата тази работа, би се върнал и би си признал грешката, ако не си казваше: „Когато стана крал на Нарния, първото нещо, което ще направя, ще бъдат няколко прилични пътя.“ И естествено си представяше как ще бъде крал и всички други неща, които би направил. Това доста го ободри. Тъкмо бе намислил какъв дворец и колко коли ще има, как ще има собствено кино и къде ще минават главните железопътни линии, какви закони ще създаде срещу бобрите и бентовете и добавяше последните подробности в плана си за Питър, когато времето се промени. Отначало спря снегът. После излезе вятър и стана още по-студено. Накрая облаците изчезнаха и се появи луната. Беше пълнолуние и тя така блестеше върху снега, че стана светло почти като през деня. Единствено сенките смущаваха.

Той нямаше да намери пътя, ако не бе изгряла луната. Сега стигна до реката, обърна се и тръгна срещу течението ѝ. Но малката долина, през която тя лъкатушеше, беше много стръмна, камениста и обрасла с храсти, така че той нямаше да може да се ориентира, ако беше тъмно. Измокри се целият, защото трябваше да се провира между клоните, от които върху гърба му падаше сняг. И всеки път, когато

върху него се посипваше сняг, той все повече и повече си мислеше как мрази Питър, сякаш брат му беше виновен за всичко това.

Но най-после стигна до равно място, където долината се разширяваше. И тук, от другата страна на реката, в средата на малка равнина, между два хълма той видя къщата на Бялата вещица. Луната светеше по-ярко отвсякога. Къщата всъщност бе малък замък. Състоеше се сякаш само от кули — малки, с дълги заострени върхове, тънки като игли. Приличаха на огромни конусовидни шапки (каквито слагат на мързеливите деца в английските училища) или на шапки на вълшебници. Блестяха на лунната светлина и хвърляха странни сенки върху снега. Едмънд започна да се страхува от къщата.

Но вече беше твърде късно да помисли за връщане. Премина реката по леда и тръгна към кулите. Всичко наоколо бе замряло. Дори краката му не вдигаха никакъв шум по дълбокия пресен сняг. Той продължаваше да върви, като минаваше от тъгъл на тъгъл и от куличка на куличка, за да намери входа. Стигна чак до най-отдалечената част на къщата, докато го намери. Входът представляваше огромна арка и голямата желязна порта беше широко отворена.

Едмънд се промъкна до арката, надникна в двора и това, което видя, спря дъха му. Недалече от портата стоеше огромен лъв. На лунната светлина, той изглеждаше готов за скок. Едмънд застана в сянката на арката. Не знаеше дали е по-добре да продължи, или да се върне, а коленете му трепереха. Стоя там толкова дълго, че зъбите му, които вече тракаха от страх, щяха да затракат и от студ. Не знам колко време Едмънд стоя така, но на него му се строи, че минаха часове.

Най-после той започна да се чуди защо лъвът не помръдва. Сега Едмънд се осмели да пристъпи малко по-близо, като се стараяше да не излиза от сянката на арката. От позата на лъва той се досети, че не е възможно животното да го е гледало. „Ами ако си обърне главата!“, помисли си Едмънд. Всъщност лъвът се бе втренчил в малко джудже, което стоеше с гръб към него. „Аха — помисли си Едмънд, — когато той скочи върху джуджето, аз ще имам възможност да избягам.“ Но лъвът все така не помръдваше, не помръдваше и джуджето. И едва сега Едмънд си спомни какво говореха другите за Бялата вещица: че превръща същества в камък. Навярно това бе каменен лъв. Чак тогава забеляза, че гръбът и главата на лъва са покрити със сняг. Разбира се, това беше статуя! Нито едно животно няма да се остави да го покрие

снегът. После много бавно Едмънд се осмели да доближи лъва. Сърцето му биеше до пръсване. Дори сега той едва се осмеляваше да го докосне, но все пак протегна ръка и го пипна. Усети студенината на камъка. Изплашила го беше една обикновена статуя!

Облекчението, което изпита, бе толкова силно, че въпреки студа топла вълна го обля от главата до петите. В същия миг го осени твърде неприятна мисъл: „Навярно това е големият лъв Аслан, за когото те говореха. Тя вече го е хванала и го е превърнала в камък. И така, това е краят на всичките им хубави планове на него! Пфу! Кой се страхува от Аслан?“

Едмънд наблюдава още малко каменния лъв и изведнъж му хрумна нещо глупаво и твърде детинско. Извади от джоба си парче молив, изрисува мустаци върху горната устна на лъва, а после очила на очите му. След това каза:

— Ха-ха-ха! Глупав стар Аслан! Харесва ли ти да бъдеш от камък? Ти се мислеше за велик, нали?

Но въпреки драсканиците каменният лъв изглеждаше все още толкова тъжен и благороден, с очи, взрени в лунната светлина, че Едмънд не се почувства горд от постъпката си.

Той се обърна и тръгна смело през двора. Когато стигна средата му, видя, че наоколо има безброй статуи. Бяха разпръснати като шахматни фигури. Имаше каменни сатири, вълци, мечки, лисици, рисове... Имаше красиви каменни фигури, които приличаха на жени, но всъщност бяха духове на дърветата. Видя грамадна фигура на кентавър, крилат кон и дълго гъвкаво създание, което според него напомняше дракон. Всички изглеждаха толкова странно — бяха като живи, но не помръдваха. Студената лунна светлина ги правеше зловещи. Точно в средата стоеше огромна фигура, наподобяваща човек, но с височината на дърво. Лицето бе свирепо, имаше рунтава брада и държеше грамадна тояга в дясната си ръка. Макар и да знаеше, че това е само един каменен великан, Едмънд потрепери, като мина край него.

Сега видя, че от една врата в далечния край на двора се процеждаше светлина. Приблужи се и стигна до няколко каменни стъпала, които водеха нагоре към отворена врата. Едмънд се качи по тях. Пред прага лежеше огромен вълк.

— Всичко е наред, всичко е наред! — успокояваше се той. — Вълкът е от камък. Не може да ми направи нищо.

Едмънд вдигна крак, за да го прескочи.

В същото време огромното животно се изправи с настръхнала козина и изръмжа:

— Кой е там? Кой е там? Спри, страннико, и ми кажи кой си!

— С ваше разрешение, господине... — каза Едмънд толкова разтреперан, че едва можеше да говори. — Казвам се Едмънд и съм синът Адамов, когото Нейно величество срещна в гората онзи ден. Дойдох да ѝ известя, че брат ми и сестрите ми сега са в Нарния, съвсем наблизо, в къщата на бобрите. Тя... тя искаше да ги види.

— Ще съобщя на Нейно величество — каза вълкът. — А в това време ти стой мирно на прага, ако държиш на живота си! — След което изчезна в къщата.

Едмънд стоеше и чакаше, пръстите го боляха от студа, а сърцето му силно биеше. След малко сивият вълк, Могрим, началникът на тайната полиция на Вещицата, се върна и го покани:

— Влизай! Влизай! Щастливецо, любимец на Кралицата, а може би не чак такъв щастливец!

Едмънд влезе, като много се стараеше да не настъпи вълка.

Озова се в дълъг мрачен хол с множество колони, който бе пълен със статуи, както и дворът. Най-близо до вратата стоеше малък фавън с тъжен израз на лицето и Едмънд се почуди дали това не е приятелят на Луси. Светеше една-единствена лампа и близо до нея седеше Бялата вещица.

— Аз дойдох, Ваше величество — каза Едмънд, като изтича нетърпеливо към нея.

— Как смееш да идваш сам? — проговори Кралицата със заплашителен глас. — Не ти ли поръчах да доведеш и другите със себе си?

— Извинете, Ваше величество — каза Едмънд, — направих всичко, каквото можах. Доведох ги съвсем наблизо. Те са в къщичката на бента нагоре по реката, при господин и госпожа Бобър.

По лицето на Вещицата бавно се изписа жестока усмивка.

— Само тези вести ли носиш? — попита тя.

— Не, Ваше величество — отвърна Едмънд и започна да ѝ разказва всичко, което бе чул, преди да напусне къщата на бобрите.

— Какво? Аслан ли? — изкрещя Кралицата. — Аслан! Вярно ли е това? Ако разбера, че ме лъжеш...

— Но моля ви, аз само повтарям това, което казаха — заекна Едмънд.

Но Кралицата, която вече не му обръщаше внимание, плесна с ръце. Мигновено се появи същото джудже, което Едмънд бе видял с нея и първия път.

— Пригответи шейната! — заповяда Вещицата. — Сложи хамута без звънчетата!

ГЛАВА ДЕСЕТА

МАГИЯТА ЗАПОЧВА ДА СЕ РАЗВАЛЯ

Сега трябва да се върнем при господин и госпожа Бобър и при останалите деца. Щом господин Бобър каза: „Няма никакво време за губене!“, всички започнаха да си обличат палтата с изключение на госпожа Бобър, която започна да мъкне торби и да ги поставя на масата с думите:

— Хайде, господин Бобър, свали тази шунка! Ето и пакет чай, захар, няколко кибрита. Някой би ли извадил два-три хляба от глинения съд там, в ъгъла.

— Но какво правите, госпожо Бобър! — възкликна Сюзан.

— Приготвям багаж за всекиго от нас, миличка — невъзмутимо отвърна госпожа Бобър. — Нима смяташ, че ще тръгнем на път без храна?!

— Нямаме време! — напомни Сюзан, като закопчаваше яката на палтото си. — Тя може да пристигне тук всеки миг.

— И аз казвам същото — обади се господин Бобър.

— Хайде, стига! — скастри го съпругата му. — Помисли пак, господин Бобър! Тя не може да стигне дотук поне още четвърт час.

— Но не трябва ли да тръгнем колкото е възможно по-бързо — попита Питър, — ако искаме да стигнем до Каменната маса преди нея?

— Не бива да забравяте, госпожо Бобър — допълни Сюзан, — че щом тя надникне вътре и разбере, че сме тръгнали, ще потегли подире ни.

— Точно така ще постъпи, но каквото и да правим, няма да успеем да стигнем там преди нея. Тя ще бъде с шейна, а ние ще ходим пеш.

— Значи... няма никаква надежда? — попита Сюзан.

— О, недей да вдигаш шум за нищо, мила! — каза госпожа Бобър. — По-добре извади половин дузина чисти кърпички от онова чекмедже! Разбира се, че имаме надежда. Ние нямаме възможност да

стигнем там преди нея, но ще се крием и ще минем по пътища, за които тя не предполага. Може и да успеем да я изпреварим.

— Съвършено вярно — съгласи се нейният съпруг. — Но вече е време да тръгваме.

— Не започвай и ти да вдигаш шум за нищо, господин Бобър! — отвърна съпругата му. — Ето, така става. Торбите са пет и най-малката е за най-малкия от нас, а това си ти, скъпа — подаде тя торбата на Луси.

— О, моля ви, хайде! — каза Луси.

— Е, вече съм почти готова — отговори госпожа Бобър най-после, като разреши на съпругата си да ѝ помогне да си обуе ботушите. — Смятам, че шевната машина е прекалено тежка за носене, нали?

— Да, тежка е — съгласи се господин Бобър. — Прекалено е тежка. И предполагам ти не мислиш, че ще я използваш, докато бягаме?

— Не мога да понеса мисълта тази Вещица да си играе с нея — каза госпожа Бобър — и най-вероятно да я счупи или да я открадне.

— О, моля, моля, моля, побързайте! — казаха в един глас трите деца.

Най-сетне всички излязоха навън и господин Бобър заключи вратата.

— Това ще я забави малко — каза той и те потеглиха, всеки с багажа си на рамо.

Когато започнаха пътешествието си, вече не валеше сняг и луната се бе показала. Вървяха в нишка — най-напред господин Бобър, после Луси, след нея Питър, Сюзан и последна — госпожа Бобър. Господин Бобър ги преведе по бента до десния бряг на реката и после по една неравна пътека между дърветата. Склоновете на долината, блеснали на лунната светлина, се извисяваха над тях от двете им страни.

— Най-добре е да се придържаме в ниското, доколкото ни е възможно — каза той. — Тя ще трябва да мине отгоре, защото не може да докара шейната тук долу.

Гледката щеше да бъде доста приятна, ако човек я съзерцаваше през прозореца, седнал в удобно кресло. Но дори и така Луси пак ѝ се наслаждаваше. Но тъй като вървяха дълго, а торбата все повече ѝ натежаваше, тя започна да се чуди как изобщо ще издържи до края.

Спря за малко да погледа искрящия облак на замръзналата река с ледените ѝ водопади, белите снежни шапки по върховете на дърветата, голямата светла луна и неизброимите звезди. Пред себе си виждаше само късите крачета на господин Бобър, които топуркаха по снега, сякаш никога няма да спрат. Скоро луната се скри и отново заваля сняг. Накрая Луси толкова се умори, че вече вървеше като в полусънно състояние. Видя, че господин Бобър се отдалечава от брега на реката и ги води по стръмно нанагорнище към най-големия гъсталак. Тогава се разсъни напълно и забеляза как господин Бобър изчезна в някаква малка дупка в брега, която можеше да се забележи едва когато стъпиш върху нея. Всъщност, докато усети какво става, видя само опашката му да стърчи от дупката.

Луси веднага се наведе и пропълзя след него. Сетне чу шум от лазене, пухтене и тежко дишане зад себе си. След миг и петимата бяха вътре.

— Къде сме? — попита Питър с глас, който звучеше уморено и бледо в тъмнината. (Надявам се, че разбирате какво искам да кажа с „глас, който звучи бледо“!)

— Това е старо скривалище на бобри, пригответно за лоши времена — каза господин Бобър, — и е много тайно! Не е кой знае какво, но трябва да поспим няколко часа.

— Ако не бяхте се разбързали толкова, когато тръгвахме, щях да взема няколко възглавници — оправда се госпожа Бобър.

Според Луси не беше толкова хубава като тази на господин Тумнус — просто дупка в земята, но все пак беше суха и от пръст. Беше много малка, но същевременно и доста уютна. Само подът да беше по-равен! Госпожа Бобър им подаде шишенце и всички отпиха от някаква течност, която ги накара да се закашлят. Залютя им на гърлото, но след като я преглътнаха, по тялото им се разля приятна топлина. И почти веднага заспаха. На Луси ѝ се строи, че е минала само минута (макар да бяха минали часове), когато се събуди от това, че ѝ бе станало хладно и се бе схванала силно. Помисли си колко добре би ѝ се отразила една топла вана. После усети чифт дълги мустаци да гъделичкат бузата ѝ и видя студената дневна светлина, влизаща през отвора на пещерата. Напълно се разсъни, събудиха се и останалите. Всъщност всички седнаха и се вслушаха в някакъв звук. Непрекъснато

си мислеха за него (дори понякога им се счуваше) по време на снощното пътешествие. Беше звукът на подрънкващи звънчета.

В мига, когато ги чу, господин Бобър изскочи като светкавица от дупката. Навярно и вие, както и Луси, в момента си помислихте, че това е глупава постъпка. Но всъщност постъпката на господин Бобър беше много разумна. Той знаеше, че може да изпълзи незабелязано горе на брега между храсталаците и къпините. Искаше на всяка цена да види накъде върви шейната на Вещицата. Останалите седяха в дупката и го чакаха. Чакаха близо пет минути. Изведнъж чуха нещо, което много ги изплаши. Чува гласове: „О — помисли си Луси, видели са го. Тя го е хванала!“ Колко голямо беше учудването им, когато след малко чува, че господин Бобър ги вика от входа на пещерата:

— Всичко е наред! Излизайте, госпожо Бобър! Излизайте, синове и дъщери Адамови! Всичко е наред! Това не е тя! — говореше неправилно граматически, разбира се, но това се случва с бобрите, когато са възбудени. Имам предвид бобрите в Нарния. В нашия свят те обикновено въобще не говорят.

Така че госпожа Бобър и децата излязоха от пещерата, като се блъскаха и примигваха от дневната светлина, целите в пръст, вмирисани, несресани и сънени.

— Елате! — извика господин Бобър, който почти танцуваше от радост. — Елате да видите! Страшен удар за Вещицата! Изглежда, че силата ѝ вече намалява!

— Какво искате да кажете, господин Бобър? — задъхано попита Питър и всички залазиха по стръмния склон на долината. — Нали ви казах — отговори господин Бобър, — тя направи така, че тук да бъде вечна зима, но никога да не идва Коледа! Нали ви казах! Е, елате и вижте!

Когато всички стигнаха върха, наистина видяха. Там имаше шейна с елени, чиито хамути бяха окичени със звънчета. Но елените бяха много по-големи от тези на Вещицата и не бяха бели, а кафяви. В шейната седеше човек, когото всички познаха от пръв поглед. Бе едър мъж с яркочервен кожух (ярък като плодовете на бодливата зеленика), чиято качулка бе подплатена с кожа, и с голяма бяла брада, падаща като пенлив водопад върху гърдите му. Всички го познаха, защото го бяха виждали неведнъж на картинките и бяха слушали приказки за него, макар че той може да бъде срещнат само в Нарния, но не и извън

дрешника. Но съвсем друго е да го видиш на живо! На някои картинки в нашия свят Дядо Коледа изглежда само смешен и весел. Но сега на децата им се строи, че той не е точно такъв. Той бе толкова голям, толкова доволен и толкова истински, че всички замълчаха в почуда. Бяха много щастливи и същевременно с това изпитваха и някакво тържествено чувство.

— Най-после пристигнах! — каза той. — Дълго време тя не ме пускаше, но най-после успях да дойда. Аслан е потеглил. Магията на Вещицата започва да губи сила.

Луси усети как през нея преминава онази дълбока радостна тръпка, която те обхваща, когато си развълнуван.

— А сега — каза Дядо Коледа, — вашите подаръци. Тук има нова и по-хубава шевна машина за вас, госпожо Бобър. Ще я оставя в къщата ви, като мина покрай нея.

— Но, моля ви, господине — каза госпожа Бобър, като се поклони. — Тя е заключена.

— Ключовете и ключалките не са проблем за мен — обясни Дядо Коледа. — А когато вие, господин Бобър се приберете вкъщи, ще намерите бента си завършен и поправен, всички пукнатини запушени, ще има и нов шлюз.

Господин Бобър беше толкова доволен, че само отвори широко уста, без да може да отговори.

— Питър, сине Адамов! — каза Дядо Коледа.

— Да, господине — обади се Питър.

— Това са твоите подаръци. И те са истински, а не играчки. Може би приближава времето да ги използваш. Отнасяй се добре с тях.

С тези думи той връчи на Питър щит и сабя. Щитът беше сребрист на цвят и отгоре имаше гравирани яркочервен лъв, изправен на задните си крака. Дръжката на сабята беше златна. Имаше ножница и колан — изобщо всичко необходимо за нея. По размер и тежест беше точно за Питър. Той мълчаливо и тържествено прие всичко, защото чувстваше, че това са много сериозни дарове.

— Сюзан, дъще Евина — каза Дядо Коледа, — тези неща са за теб!

И той ѝ подаде лък, колчан със стрели и малък рог от слонова кост.

— Трябва да използваш лъка само в краен случай. Нямам предвид, че трябва да участваш в битката. Лъкът е много точен. А когато опреш рога до устните си и го надуеш, където и да си, при теб ще дойде помощ.

Дядо Коледа огледа всички и продължи.

— Луси, дъще Евина!

И Луси се приближи. На нея даде малко стъклено шишенце (после хората разправяха, че било направено от диамант) и малка кама.

— В това шишенце — каза той, — има одобрително питие, направено от сока на Огнено цвете, което расте по планините на Слънцето. Ако ти или някой от твоите приятели е ранен, само няколко капки от него са достатъчни да го излекуват. Камата пък ти давам, за да се защитаващ в крайна нужда. Защото ти също няма да участваш в битката.

— Защо, господине? — попита Луси. — Аз мисля... не зная, но... мисля, че съм достатъчно храбра.

— Не е там работата — отвърна старецът. — Битките обаче стават грозни, когато в тях участват жени. А сега — той неочаквано придоби малко по-сериозен вид — тук има нещо за всеки от вас. — И Дядо Коледа извади (навярно от голямата торба на гърба си) пет чаши с чинийки върху голям поднос, купа със захар на бучки, буркан със сметана и голям чайник, който пееше. След това извика:

— Весела Коледа! Да живее истинският крал!

Камшикът му изплющя и преди някой да разбере, че са тръгнали, той, елените и шейната изчезнаха от погледите им.

Питър тъкмо бе извадил сабята си от ножницата и я показваше на господин Бобър, когато госпожа Бобър каза:

— Хайде, хайде! Вие си говорите там, а чаят ще изстине. Мъжка му работа! Елате и помогнете да свалим този поднос долу и да закусим. Колко хубаво, че се сетих да взема ножа за хляб!

Те отново слязоха по стръмния бряг и се върнаха в пещерата, където господин Бобър нарязва малко хляб и шунка и направи сандвичи, а госпожа Бобър направи чай. Всички бяха доволни. И още не бяха се насладили напълно на храната, когато господин Бобър каза:

— Сега вече е време да тръгваме!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

АСЛАН Е ПО-БЛИЗО

Междувременно Едмънд бе преживял голямо разочарование. Когато джуджето отиде да приготви шейната, той очакваше, че Вещицата ще се държи по-добре с него, както беше при последната им среща. Но от предишното ѝ поведение нямаше и спомен. И когато най-после Едмънд събра достатъчно кураж, за да каже: „Моля, Ваше величество, не бих ли могъл да получа малко локум? Вие... вие... казахте...“, тя кресна:

— Млъкни, глупако! — След това изглежда, че промени решението си, защото каза сякаш на себе си: — Все пак няма да е добре, ако хлапето вземе да припадне по пътя! — И плесна с ръце още веднъж. Появи се друго джудже.

— Донеси храна и нещо за пиене на това човешко същество! — нареди тя.

Джуджето се отдалечи и след малко се върна, носейки желязна купа с малко вода и желязна чиния, в която имаше само комат сух хляб. Като остави чинията и купата на пода до Едмънд, джуджето се ухили зловещо и каза:

— Локум за малкия принц! Ха-ха-ха!

— Махни това! — нацупи се Едмънд. — Не искам сух хляб!

Но Вещицата изведнъж се обърна към него с такъв свиреп израз на лицето, че той се извини и отхапа от хляба, макар да беше толкова твърд, че едва го преглъщаше.

— Бъди благодарен и на това! Кой знае кога ще вкусиш отново хляб! — каза Вещицата.

Докато Едмънд още дъвчеше, първото джудже се върна и съобщи, че шейната е готова. Бялата вещица стана, като заповяда на Едмънд да я последва. Когато излязоха от двора, отново валеше сняг, но тя не обърна внимание на това. Нареди на Едмънд да седне в шейната до нея. Но преди да потеглят, тя извика Могрим, който се втурна стремглаво като грамадно куче към шейната.

— Подбери най-бързите си вълци и идете веднага в къщата на бобрите! — заповяда Вещицата. — Убийте всичко живо, което намерите там! Ако вече са избягали, тичайте с всички сили към Каменната маса, но гледайте да не ви види никой! Скрийте се там и ме чакайте! През това време аз ще трябва да измина дълъг път на запад и да намеря удобно място за преминаване през реката. Вие може да догоните тези човешки същества, преди да са се добрали до Каменната маса. Знаете какво да правите, ако ги намерите!

— Слушам и се подчинявам, о, Кралице! — изръмжа вълкът и се изгуби в снега и тъмнината, подобно на галопиращ кон.

След няколко минути той, извикал още един вълк, вече беше на бента. Задушиха около къщата на бобрите. Но, разбира се, я завариха празна. Ако времето през нощта се бе задържало хубаво, имаше опасност вълците да тръгнат по дирята на бобрите и децата и да ги настигнат много преди пещерата. Но сега, след като снегът отново бе завалял, миризмата им се бе разнесла, а следите им бяха покрити със сняг.

В това време джуджето удари с камшик северните елени. Шейната с Вещицата и Едмънд се плъзна под свода и се изгуби в тъмнината и в студа. За Едмънд това беше едно ужасно преживяване, защото нямаше палто. Преди да измине и четвърт час, той целият бе покрит със сняг. Скоро спря да го отърсва от себе си, защото, колкото и бързо да го правеше, снегът отново се натрупваше и той бе много уморен. Не след дълго вече беше мокър до кости, а освен това се чувстваше и нещастен. Сега по нищо не личеше, че Вещицата има намерение да го направи крал. Всичко, което си мислеше, за да се увери, че тя е добра и мила и че правдата е на нейна страна, вече му се струваше глупаво. В този миг той би дал всичко само и само да срещне другите, та дори и Питър! Единственият начин да се утеши сега бе да се опита да повярва, че всичко е само сън и всеки момент ще се събуди. А както пътуваха часове наред, наистина всичко започна да му прилича на сън.

Това продължи по-дълго, отколкото аз бих могъл да го опиша, дори и да отделя много страници. Но ще го прескоча и ще продължа разказа си от момента, когато снегът вече спря, настана сутрин и те пътуваха на дневна светлина. Все така продължаваха да пътуват на

дневна светлина — само снегът непрекъснато свистеше и еленските хамути скърцаха. Но ето, че най-сетне Вещицата каза:

— Какво е това? Спри!

И те спряха. Колко се надяваше Едмънд, че тя ще спомене нещо за закуска! Но причината за спирането бе съвсем друга. Малко по-встрани, до дънера на едно дърво видяха весела компания — семейство катерици с децата си, два сатира, едно джудже и един стар лисугер седяха на столчета около трапезата. Едмънд не можеше да види добре какво ядат, но то миришеше много хубаво. Около тях имаше украса от зеленика и затова той не виждаше добре дали това не е коледен пудинг. В мига, когато шейната спря, лисугерът, който явно бе най-възрастният от присъстващите, тъкмо се бе изправил с чаша в дясната си лапа, сякаш се готвеше да вдигне тост. Но щом компанията видя шейната и Вещицата в нея, веселото настроение изчезна. Вилицата замръзна в ръката на татко катерица още преди да е достигнала устата му, а малките катеричета зацвърчаха от страх.

— Какво означава това? — попита Вещицата.

Никой не отговори.

— Отговаряйте, стан такава! — вече направо изкрещя. — Или искате камшикът на моето джудже да ви накара да се окопитите? Какво означава цялата тази лакомия, това прахосничество и чревоугодничество? Откъде сте взели всички тези неща?

— Моля, Ваше величество — каза лисугерът, — дадоха ни ги! И ако ми позволите да се осмеля да пия за здравето на Ваше величество...

— Кой ви ги даде?

— Д — д — д — Дядо Коледа — заекна лисугерът.

— Какво? — изрева Вещицата, като скочи от шейната и направи няколко крачки към ужасените животни. — Той не е бил тук! Не може да е бил тук! Как дръзвате... но не. Кажете, че излъгахте, и още сега ще ви бъде простено.

В този миг едно от катеричетата като че ли загуби напълно ума си:

— Беше... беше... беше — изписка то и започна да тропя с малката си лъжичка по масата.

Пред очите на Едмънд Вещицата така прехапа устни, че на бялата ѝ буза се появиха капки кръв. Тя замахна с пръчката си.

— О, недейте, недейте, моля ви, недейте! — извика Едмънд и още докато викаше, на мястото на веселата компания се появиха статуи, насядали около каменна маса с каменни чинии и каменен коледен пудинг (една от статуите държеше каменна вилица, насочена към каменната ѝ уста).

— А що се отнася до теб — обърна се Вещицата и го удари през лицето, докато се качваше в шейната, — това ще те научи да не просиш милост за предатели и шпиони. Карай!

За пръв път на Едмънд му домъчня не за самия него, а за някой друг. Дожаля му при мисълта за малките каменни фигури, които оставаха там през всичките тихи дни и всички тъмни нощи, докато ги покрие мъх и накрая дори лицата им се разпаднат.

Елените отново препуснаха. Скоро Едмънд забеляза, че снегът, който ги засипваше, беше много по-мокър, отколкото през изминалата нощ. Едновременно с това забеляза, че не е толкова студено. Спусна се мъгла. Всъщност с всяка изминала минута ставаше все по-мъгливо и по-топло. А шейната не вървеше така добре, както досега. Отначало си помисли, че елените са се уморили, но скоро разбра, че това не може да бъде истинската причина. Шейната се кривеше, поднасяше и непрекъснато подскачаше, сякаш се удряше в камъни. Колкото и джуджето да плющеше с камшика по гърбовете на нещастните елени, те се движеха все по-бавно. Наоколо се носеха странни звуци, но шумът от шейната и тряскането заедно с крясъците на джуджето пречеха на Едмънд да чуе какво става, докато изведнъж шейната така затъна, че въобще не можеше да продължи. Когато това се случи, за миг настъпи тишина. И в тази тишина Едмънд можа най-после да се вслуша както трябва в другия шум. Долови странно и приятно шумолене, като ромон — не дотам странно, защото го бе чувал и преди, само че не можеше да си спомни къде! После изведнъж си спомни. Това беше шум на течаща вода. Навсякъде около тях, макар и невидими, течаха ручей, ромоляха, шепнеха, чуваше се клокочене, плясък и бучене. Сърцето му подскочи, когато разбра, че мразът е свършил. А съвсем наблизо се чуваше „кап — кап — кап“ от клоните на дърветата. И като погледна към едно дърво, той видя как голяма купчина сняг се плъзна от него и за пръв път, откакто бе влязъл в Нарния, видя зеленината на бор. Но вече нямаше време да слуша и гледа, тъй като Вещицата каза:

— Не стой и не зяпай, глупако! Слез и помогни!

Разбира се, Едмънд трябваше да се подчини. Той стъпи долу в снега, който вече се бе превърнал на киша, и започна да помага на джуджето да извадят шейната от калната дупка, в която бе попаднала. Най-после я измъкнаха и с голяма жестокост джуджето успя да накара елените да тръгнат отново. А снегът бързо се топеше. Тук-там се показваше зелена трева. Ще ви бъде трудно да разберете какво облекчение почувства Едмънд при вида на тези зелени островчета след вечната зима, която цареше дотогава в Нарния. След миг шейната отново спря.

— Няма смисъл, Ваше величество! — промърмори джуджето. — При това топене не можем да караме повече.

— Тогава трябва да вървим — каза Вещицата.

— Да, но с ходене никога няма да ги настигнем — отбеляза джуджето. — Особено с преднината, която имат.

— Ти какво, съветник ли си ми или слуга? — попита Вещицата. — Прави каквото ти наредя! Завържи ръцете на човешкото същество отзад и хвани края на въжето! Вземи и камшика! Отрежи хамутите на елените — те ще си намерят пътя за вкъщи.

Джуджето се подчини и след няколко минути Едмънд беше принуден да върви колкото се може по-бързо, защото, когато се подхлъзнеше в калта, джуджето го ругаеше, а понякога го удряше с камшика. Вещицата вървеше зад джуджето и постоянно подвикваше:

— По-бързо! По-бързо!

С всеки миг зеленината се увеличаваше, а снегът намаляваше. Всеки миг дърветата все повече сваляха снежните си одежди. И скоро белите фигури бяха заменени от тъмната зеленина на боровете и черните бодливи клони на голите дъбове, букове и брястове. После мъглата от бяла се превърна в златиста и изведнъж изчезна. Снопове слънчеви лъчи достигаха земята, а отгоре, между върховете, синееше небето.

Ставаха и още по-чудни неща. При един внезапен завой попаднаха на поляна с бели брези и Едмънд видя, че цялата земя е покрита с малки жълтурчета. Шумът на водата се усилваше и скоро стигнаха до поток. Отвъд него растяха кокичета.

— Не се разсейвай! — нареди джуджето и злобно дръпна въжето, като видя, че Едмънд е обърнал глава, за да ги гледа.

Това обаче не попречи на Едмънд да вижда всичко. Само след пет минути той забеляза цяла група минзухари, пораснали около дънера на едно старо дърво — златисти, морави и бели. И отново се разнесоха звуци, по-нежни дори от ромона на водата. Наблизо край пътеката от клончето на едно дърво неочаквано зачурулика птица. После, като по сигнал, от всички страни започна едно бръцолевене и цвъртене, а после се чу песен и след пет минути цялата гора звънна от птичия хор и накъдето и да се обърнеш, Едмънд виждаше птици — едни бяха накацали по клоните, други се рееха в небето, някои се гонеха, караха се, чистеха с часове крилата си.

— По-бързо, по-бързо! — викаше Вещицата.

От мъглата вече нямаше и следа. Небето ставаше все по-синьо, от време на време по него се носеха бели облаци. По обширните горски поляни цъфтяха иглики. Излезе лек ветреца, който пръскаше водни капки от разлюлените клони и облъхваше с хладни и нежни ухания лицата на пътешествениците. Дърветата напълно се съживиха, покриха се със зеленина. Скоро покараха и нежните прозрачни листенца на буковете. Когато пътиците минаваха под тях, светлината също ставаше зелена. Над пътеката бръмчеше пчеличка.

— Това не е просто размразяване — каза джуджето и рязко спря. — Това е Пролетта. Какво ще правим? Да знаете, че вашата зима свърши! Това е работа на Аслан.

— Ако някой от вас отново спомене това име — каза Вещицата, — незабавно ще бъде убит!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ПЪРВАТА БИТКА НА ПИТЪР

Докато джуджето и Бялата вещица казваха това, на километри от тях бобрите и децата вървяха вече часове наред. Отдавна бяха свалили палтата си. В момента дори бяха спрели и си говореха:

— Гледайте! Синьо рибарче!

Или:

— Ей, див зюмбюл!

Или:

— Само чуйте дрозда!

Продължаваха да вървят мълчаливо, като се захласваха от всичко наоколо. Преминаваха от слънчеви пътеки в прохладни зелени гъсталаци и излизаха на широки, покрити с мъх горски поляни, където стари брястове извисяваха разлистените си корони. После пак навлязоха в гъсталак от цъфнало френско грозде и глог, където сладкото ухание направо ги упояваше.

Те се учудиха не по-малко от Едмънд, като видяха как зимата си отива и как в цялата гора за няколко часа вместо януари настъпва май. Дори не бяха сигурни, както бе сигурна Вещицата, че това се дължи на идването на Аслан в Нарния. Но понеже знаеха, че причината за безкрайната зима са магиите, когато вълшебната пролет настъпи, всички разбраха, че замислите на Вещицата се провалят напълно. И тъй като затоплянето продължи доста, сетиха се, че тя няма да може да използва шейната си. Затова вече не бързаха толкова и си позволяваха повече и по-продължителни почивки. Естествено, вече бяха достатъчно уморени. Не бих казал ужасно уморени, но се движеха по-бавно и бяха умърлушени като човек, който е бил целия ден под открито небе.

От известно време не следваха течението на голямата река, защото трябваше да завият малко надясно (което означаваше малко на юг), за да стигнат до Каменната маса. Но дори и пътят им да бе друг, нямаше да могат да продължат по долината на реката, защото, както

снегът се топеше, реката скоро придойде, разля се волно и пътеката, по която трябваше да вървят, щеше да бъде под водата.

Но ето че слънцето започна да слиза ниско, светлината му стана по-червена, сенките се удължиха и растенията започнаха да затварят цветчетата си.

— Още малко — каза господин Бобър и ги поведе по хълма, покрит с дебел килим от пружиниращ мъх (много приятен за уморените им крака), докато стигнаха до мястото, където на голямо разстояние едно от друго растяха само високи дървета.

След това катерене в края на дългия и уморителен ден всички дишаха тежко и пъшкаха. Луси тъкмо се чудеше дали ще може да стигне до върха без още една дълга почивка, когато неочаквано се оказа, че вече са на върха.

Бяха на открито зелено място, откъдето имаше изглед надолу към гората, простираща се на всички посоки. А право насреща, далеч на изток, нещо проблясваше и се движеше.

— Господи! — прошепна Питър на Сюзан. — Морето!

Точно по средата на този открит връх беше Каменната маса. Тя представляваше грамадна мрачна плоча от сив камък, подпряна на четири изправени камъка. Изглеждаше много стара и цялата бе набраздена със странни линии и с фигури, които може би бяха букви от някакъв непознат език. Човек изпитваше странно чувство, когато ги погледнеше. Следващото нещо, което децата видяха, беше палатка, разпъната в единия край на поляната. Особено сега, обляна от светлината на залязващото слънце, тя беше чудесна: със стени като от жълта коприна, с яркочервени вължета и колчета от слонова кост. Над нея се извисяваше пилон и знамето (на което бе изрисуван изправен на задните си лапи червен лъв) се развяваше от лекия ветреца, който идваше от далечното море. Докато се възхищаваха на гледката, чуха музика отдясно и след като се обърнаха, видяха това, заради което бяха дошли чак дотук.

Аслан стоеше в средата, а около него във формата на полумесец се бяха събрали различни същества. Имаше горски и водни самодиви (дриади и нимфи, както ги наричаме в нашия свят) със струнни инструменти в ръце. Точно от тях се носеше музиката. Там бяха и четири големи кентавъра — от кръста надолу приличаха на огромни английски работни коне, а нагоре приличаха на сурови, но красиви

великани. Имаше и еднорог, и бик с човешка глава, и пеликан, и орел, и огромно куче. А редом с Аслан стояха два леопарда — единият носеше короната му, а другият — знамето.

Бобрите и децата само гледаха Аслан, без да знаят какво да кажат и да направят. Когато човек не е бил в Нарния, мисли, че едно нещо не може да бъде едновременно и добро, и страшно. Но на децата вече и през ум не им минаваше подобна мисъл. Защото, когато се опитаха да погледнат Аслан, мярнаха златната му грива и тържествения, царствен поглед на огромните му изумителни очи. Усетиха, че не могат да го гледат, и се разтрепераха.

— Вървете! — прошепна господин Бобър.

— Не — също шепнешком отвърна Питър, — първо вие.

— Не, синовете Адамови са преди животните! — прошепна отново господин Бобър.

— Сюзан, — попита Питър, — как мислиш? Не трябва ли първо ти да отидеш?

— Не, ти си най-големият — прошепна Сюзан.

И, разбира се, колкото по-дълго разговаряха, толкова по-неловко се чувстваха. Питър разбра, че трябва да тръгне пръв. Извади сабята си и я вдигна за поздрав, като припряно каза на другите:

— Хайде, стегнете се! — след което се придвижи към Лъва и каза: — Ние дойдохме, Аслан!

— Добре дошъл, Питър, сине Адамов! — приветства го Аслан. — Добре дошли Сюзан и Луси, дъщери Евини, добре дошли господин и госпожо Бобър.

Гласът му беше плътен, звучен и бързо прогони опасенията им. Сега те се чувстваха радостни и спокойни и не им се струваше неловко да стоят и да мълчат.

— А къде е четвъртият? — попита Аслан.

— Той се опита да ги предаде и се присъедини към Бялата вещица, о, Аслан! — осведоми го господин Бобър.

Питър не се сдържа и каза:

— Донякъде грешката е моя, Аслан. Аз му се разсърдих и мисля, че това е спомогнало да тръгне по лош път.

Аслан не отговори — нито оправда Питър, нито го обвини. Просто стоеше и го гледаше с големите си очи. И всички мислеха, че няма какво повече да каже.

— Моля ви, Аслан — каза Луси, — не можете ли да направите нещо, за да спасим Едмънд?

— Всичко ще бъде направено — отговори Аслан. — Но може би ще бъде по-трудно, отколкото си мислите.

И той отново замълча. Дотогава Луси си мислеше, че очите му излъчват царствена сила и кротост. Сега изведнъж ѝ се строи, че те изглеждат и тъжни. Но в следващия миг това изражение изчезна. Лъвът разтърси грива и плесна с лапи („Страшни лапи — помисли Луси, — ако не знае как да ги направи меки като кадифе!“) и проговори:

— В това време да се подготви тържеството! Дами, отведете тези дъщери Евини в палатката и се погрижете за тях!

Когато момичетата се отдалечаваха, Аслан положи лапата си (макар и мека като кадифе, тя бе доста тежка) върху рамото на Питър и каза:

— Ела, сине Адамов! Ще ти покажа отдалече двореца, където ти ще бъдеш крал.

Питър, все още с извадена сабя в ръка, тръгна с Лъва към източния край на хълма. Там пред очите им се разкри чудна гледка. Слънцето залязваше зад гърбовете им. Това означаваше, че цялата местност под тях се разстиляше на вечерната светлина: гора, хълмове и долини, долното течение на Голямата река, лъкатушеща като сребърна змия. Отвъд всичко това беше морето, а над него — небето, покрито с облаци, порозовели от отблясъците на залеза. И точно където земята на Нарния се срещаше с морето, при устието на Голямата река, нещо блестеше върху едно хълмче. Блестеше, защото това беше замък и, разбира се, слънчевата светлина се отразяваше от многобройните му прозорци, които гледаха към Питър и залеза. Но Питър виждаше всичко това като голяма звезда, почиваща на морския бряг.

— Това, о, човеко — каза Аслан, — е Каир Паравел с четирите трона, на единия от които ще се възкачиш ти като крал! Показвам го на теб, защото ти си първородният син и ти ще бъдеш Върховният крал.

Питър отново не отговори, защото изведнъж странен звук разцепи тишината. Прозвуча като ловджийски рог, но по-плътно.

— Това е рогът на сестра ти — поясни тихо Аслан на Питър (толкова тихо, че бе по-скоро мъркане, ако не е липса на уважение да мислиш, че един лъв може да мърка).

В първия миг Питър не разбра нищо. После видя, че всички други същества тръгнаха нататък, и чу Аслан да казва, като махна с лапа:

— Назад! Да оставим принца да извоюва своята титла!

Едва тогава той разбра и се втурна с всички сили към палатката. А там видя страшна гледка.

Горските и водните самодиви бягаха на всички посоки. Луситичаше към него толкова бързо, колкото можеха да я носят малките ѝ крачета, а лицето ѝ бе бяло като платно. След това видя как Сюзан, гонена от грамадно сиво животно, се втурна към едно дърво, хвана се и се покатери на него. Отначало Питър помисли, че вижда мечка. После реши, че прилича на немска овчарка, макар и да бе твърде голямо, за да е куче. И накрая разбра, че това е вълк, изправен на задните си лапи. С предните дращеше по дървото и ръмжеше. Козината му бе настръхнала. Сюзан едва успя да се покачи на втория голям клон, но единият ѝ крак висеше така, че ходилото ѝ бе на няколко сантиметра от тракащите зъби. Питър се почуди защо Сюзан не се изкачва по-нагоре или поне не се хваща по-здраво, но скоро видя, че тя всеки миг може да загуби съзнание и да се строполи на земята.

Питър не се чувстваше много храбър. Всъщност усещаше, че почти му прилошава. Но това не променяше нещата. Той се втурна към чудовището и замахна със сабята си отстрани. Този удар не достигна вълка. Бърз като светкавица, той се обърна с пламнали очи и широко отворена уста. Ако вълкът не беше така ядосан, че да нададе яростен вой, щеше веднага да захапне момчето за гърлото. При това положение, макар че всичко стана много бързо, за да има време за разсъждения, Питър само успя да се наведе и заби сабята си колкото се може дълбоко между предните крака на звяра (там, където се намираще сърцето). Следващият момент бе ужасен, приличаше на кошмар. Питър буташе и дърпаше сабята, а вълкът беше ни жив, ни умрял. Оголените му зъби тракаха срещу челото на момчето и всичко наоколо потъна в кръв. След миг бъдещият крал видя, че чудовището е мъртво, извади сабята от него, изправи се и избърса потта от челото си. Чувстваше се напълно изтощен.

Сюзан слезе от дървото. И тя, и Питър трепереха, като се срещнаха. И аз не мога да отрека, че не последваха сълзи и целувки, но в Нарния никой не гледа на това с лошо око.

— Бързо! Бързо! — чуваше се гласът на Аслан. — Кентаври! Орли! Виждам друг вълк в гъсталака. Там зад вас. Току-що побягна. Всички след него! Ще отиде при господарката си. Сега имате възможност да намерите Вещицата и да освободите четвъртия син Адамов.

Веднага се чуха тропот на копита и шум от крила и около дузина от най-бързите същества изчезнаха в сгъстяващата се тъма.

Питър, който все още не можеше да си поеме дъх, се обърна и видя Аслан близо до себе си.

— Забрави да почистиш сабята си! — напомни му Аслан.

Това бе вярно. Питър се изчерви, като погледна блестящата сабя, цялата омазана с кръв. Той се наведе и я избърса в тревата. След това я избърса в палтото си.

— Дай ми я и коленичи, сине Адамов! — повели Аслан.

И когато Питър направи това, Лъва го докосна с тъпото на сабята:

— Станете, сър Питър — Вълчето проклятие! И каквото и да се случва, никога не забравяйте да почистите сабята си!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ТЪМНА МАГИЯ ОТ ПРАСТАРИ ВРЕМЕНА

Сега трябва да се върнем при Едмънд.

След като го принудиха да ходи много повече и да измине много по-дълъг път, отколкото според него позволяваха човешките възможности, Вещицата най-после спря в тъмна долина, засенчена от борове и тисове. Едмънд просто се строполи. Не го интересуваше какво ще стане по-нататък. Искаше само да го оставят да си полежи. Беше прекалено уморен дори за да усети колко е гладен и жаден. Вещицата и джуджетата говореха тихо близо до него:

— Не — промълви джуджето, — сега няма смисъл, Кралице! Те сигурно вече са стигнали до Каменната маса.

— Може би вълкът ще подуши следите ни и ще донесе вести — предположи Вещицата.

— Няма да бъдат добри вести, ако той ги донесе — отговори джуджето.

— Четири трона в Каир Паравел... — замислено продума Вещицата. — Какво ще стане, ако бъдат заети само трите. Тогава предсказанието няма да се сбъдне.

— Нима това има някакво значение сега, когато *той* е тук? — попита джуджето. То не посмя дори и сега да спомене името на Аслан пред господарката си.

— Той може би няма да остане задълго. И тогава ще ми паднат и тримата в Каир!

— И все пак може би ще бъде по-добре — предложи джуджето — да задържим този тук (при тези думи ритна Едмънд) и да го използваме за откуп.

— Да — промълви Вещицата презрително, — та да го спасят!

— Тогава по-добре веднага да направим това, което трябва да направим.

— Иска ми се да го бяхме направили на самата Каменна маса — каза Вещицата. — Това е най-подходящото място. Тези неща и преди

винаги са били правени там.

— Ще мине много време, докато Каменната маса отново може да бъде използвана според предназначението си — отвърна джуджето.

— Вярно! — съгласи се Вещицата и добави: — Тогава аз ще започна.

В този миг с ръмжене към тях стремително се втурна вълкът.

— Аз ги видях! Всички те са при Каменната маса с *Него*. Убиха моя капитан Могрим. Аз се бях скрил в гъсталака и видях всичко. Един от синовете на Адам го уби. Да бягаме! Да бягаме!

— Не — каза Вещицата, — няма нужда. Тръгвай веднага! Повикай всички мои хора да дойдат тук колкото се може по-бързо! Извикай всички великани, върколаци и духове на тези дървета, които са на наша страна! Извикай таласъмните, вампирите, човекоядците и минотаврите! Извикай страшилищата, знахарките, привиденията и народа на отровните гъби! Ние ще се бием. Какво? Нима не притежавам все още магическата си пръчка?! Нима техните редици няма да се превръщат в камък още докато настъпват? Потегляй веднага! А докато те няма, аз ще трябва да довърша нещо тук.

Голямото чудовище кимна с глава, обърна се и изчезна в галоп.

— Сега — каза тя — да видя какво ще правим, като нямаме маса. Най-добре би било да го опрем на някое дърво.

Едмънд усети, че грубо го изправят на крака. След това джуджето го постави с гръб към едно дърво и здраво го завърза. Видя, че Вещицата сваля мантията си. Голите ѝ рамене бяха ослепително бели. Само тях забеляза, а иначе не различаваше нищо в тъмната долина под дърветата.

— Пригответи жертвата! — изкомандва Вещицата.

Джуджето разкопча яката на Едмънд и подгъна ризата около врата му. След това го хвана за косата и дръпна главата му назад, така че да си повдигне брадата. Едмънд чу странен звук. Първоначално не можа да разбере какво е това. Беше звукът на точенето на нож.

В същия миг той чу гръмки викове от всички посоки — тропане на копита, шум от крила, писъка на Вещицата. Настъпи пълна бъркотия. След това усети, че някой го развърза. Почувства, че силни ръце го прегръщат, и чу мили гласове, които казваха:

— Нека си полегне!

— Дайте му малко вино!

— Пийни това!

— Успокой се!

— Само след минутка ще ти стане добре.

После чу гласове, които не се обръщаха към него, а разговаряха помежду си:

— Къде е Вещицата?

— Мислех, че ти си я хванал.

— Не съм я виждал от мига, когато избих ножа от ръката й...

Последвах джуджето. Да не искаш да кажеш, че е избягала?

— Човек не може да мисли едновременно за всичко... А това какво е? О, жалко, просто някакъв стар пън.

В този миг Едмънд напълно изгуби съзнание.

След малко всички: кентаврите и еднорозите, елените и птиците (това, разбира се, бе спасителната група на Аслан) тръгнаха обратно към Каменната маса, като носеха и Едмънд. Но ако можеха да видят какво се случи в тази долина, след като се отдалечиха, щяха да бъдат много изненадани.

Цареше тишина и след малко луната изгря. Ако бяхте там, щяхте да забележите как лунните лъчи осветяват стар пън и неголям речен камък. Но след кратко наблюдение щяхте да си помислите, че има нещо необикновено и в пъна, и в камъка. Следващата ви мисъл щеше да бъде, че пънът всъщност не само ви е приличал на дебел човечец, приклепнал към земята. Ако наблюдавахте достатъчно дълго, щяхте да видите как пънът отива към камъка, а камъкът сяда и започва да разговаря с пъна. Това всъщност бяха вещицата и джуджето. Защото част от нейната магия бе, че можеше да придава друг външен вид на нещата, и в мига, в който избиха ножа от ръката й, тя хладнокръвно направи точно това. Бе успяла да спаси и пръчката си.

Когато на другата сутрин децата се събудиха (бяха спали върху купища възглавници в палатката), първото нещо, което чуха от госпожа Бобър, бе, че брат им е избавен, донесен в лагера късно снощи, а в момента е с Аслан. Щом закусиха, всички излязоха навън и там видяха Аслан и Едмънд да вървят заедно през росната трева, встрани от останалата свита. Няма нужда да ви казвам (тъй като никой не чу) какво говореше Аслан, но Едмънд никога не забрави този разговор. Когато децата се приближиха, Аслан се обърна и ги посрещна:

— Ето вашият брат — каза той — и... не е нужно да му говорите за това, което е било.

Едмънд се здрависа с всеки, като казваше: „Извинявай“, а те му отговаряха: „Няма защо.“ И на всекиго се искаше да каже нещо, от което да стане ясно, че отново са приятели — нещо обикновено и естествено, но, разбира се, не му хрумна нищо подходящо. Преди да успеят да се почувстват неловко, един леопард се приближи до Аслан и рече:

— Господарю, дошъл е пратеник от вражеския лагер, който моли да го приемете.

— Нека се приближи! — повели Аслан.

Леопардът се отдалечи и скоро се върна заедно с джуджето на Вещицата.

— Каква е твоята вест, сине на Земята? — попита Аслан.

— Кралицата на Нарния и Императрица на Уединените острови има нужда от сигурна охрана, за да дойде да разговаря с вас — каза джуджето. — По въпрос, който е от полза и за вас, и за нея.

— Хм, Кралица на Нарния! — отбеляза господин Бобър. — Каква наглост...

— Спокойно, Бобър! — продума Аслан. — Скоро всички имена ще бъдат върнати на истинските им притежатели. Кажи на господарката си, сине на Земята, че ще ѝ дам сигурна охрана само при условие че тя остави магическата си пръчка там, при големия дъб.

Това беше прието и двата леопарда тръгнаха с джуджето, за да се погрижат условието да бъде изпълнено, както трябва.

— Ами ако тя превърне леопардите в камък? — прошепна Луси на Питър.

Мисля, че същото предположение бе хрумнало и на самите леопарди. Във всеки случай, когато се отдалечаваха, козината им настръхна и вирнаха опашките си като котки при среща с непознато куче.

— Всичко ще е наред — прошепна Питър в отговор. — Той нямаше да ги изпрати, ако беше другояче.

След няколко минути самата Вещица се появи на хълма, появи се и се изправи пред Аслан. Трите деца, които не я бяха срещали досега, усетиха как при вида на нейното лице по гърба им полазиха тръпки, а от страната на животните се чу глухо ръмжене. Макар че слънцето

светеше силно, на всички неочаквано им стана студено. Единствените, които не се чувстваха неловко, бяха Аслан и Вещицата. Беше много страшно да наблюдаваш тези две лица — златното и мъртвешко бялото — толкова близо едно до друго. Обаче Вещицата не гледаше Аслан право в очите (госпожа Бобър специално забеляза това).

— Аслан, в тоя лагер има предател — каза Вещицата.

Естествено, всички присъстващи разбраха, че става дума за Едмънд. Но Едмънд беше надживял себелюбието си след всичко, което му се бе случило, а особено след сутрешния разговор. Той просто продължи да гледа Аслан. Сякаш думите на Вещицата не го интересуваха.

— Е — започна Аслан, — постъпката му не засягаше теб.

— Забравил ли си за Тъмната магия? — попита Вещицата.

— Да речем, че съм я забравил — отговори мрачно Аслан. — Разкажи ни за тази тъмна магия!

— Да разказвам на теб? — иронично каза Вещицата. — Да ти разказвам за това, което е написано на ей тази Каменна маса, която стои до нас? Да ти разказвам какво е написано с букви, врязани така дълбоко, както е дълго едно копие, върху кремъка на Тайния хълм? Да ти разказвам какво е гравирано върху скиптъра на презморския Император? Ти знаеш повече за магията, която Императорът направи на Нарния още в самото начало. Знаеш, че всеки предател ми принадлежи като моя законна жертва и че за всяко предателство имам право да убивам.

— О-о-о! — възкликна господин Бобър. — Ето как си започнала да си въобразяваш, че си Кралица. Защото си била палачът на Императора. Разбирам.

— Спокойно, Бобър! — отсече Аслан и глухо изръмжа.

— И така — продължи Вещицата — това човешко същество е мое. То ще ми плати с живота си. Кръвта му е моя собственост.

— Ела и я вземи тогава! — обади се бикът с човешка глава и силно измуча.

— Глупак! — кресна Вещицата с жестока усмивка, която приличаше повече на озъбване. — Нима мислиш, че твоят господар може да отнеме правото ми на сила? Той много добре знае Тъмната магия. Знае, че ако не получи кръв, както гласи законът, цяла Нарния ще се преобърне и ще загине в огън и вода.

— Да, самата истина е! — потвърди Аслан. — Не го отричам.

— О, Аслан! — прошепна Сюзан в ухото на Лъва. — Не можем ли... Искам да кажа, ти няма... нали? Не можем ли да направим нещо за Тъмната магия? Няма ли нещо, с което можеш да ѝ се противопоставиш?

— Да се противопоставя на магията на Императора ли? — каза Аслан, като се обърна към нея и сякаш се намръщи.

И никой повече не му предложи такава нещо.

Едмънд стоеше от другата страна на Аслан и през цялото време го гледаше право в очите. Усети буца в гърлото си и се почуди дали не трябва да каже нещо, но след миг разбра, че от него се очаква единствено да чака и да прави това, което му поръчат.

— Оттеглете се всички! — нареди Аслан. — Ще говоря с Вещицата насаме!

Всички се подчиниха. Беше ужасно да чакат и да се чудят. Докато Лъва и Вещицата говореха с тихи гласове, Луси възкликна:

— О, Едмънд! — И започна да плаче.

Питър стоеше с гръб към другите и гледаше към далечното море. Бобрите не помръдваха, хванали се за лапи и с наведени глави. Кентаврите потропваха неспокойно с копита. Накрая всички така се умълчаха, че можеше да се чуят и най-леките звуци: жуженето на една пчела, която прелетя над тях, песента на птиците в гората, дори как листата шумоляха от вятъра. А разговорът между Лъва и Вещицата все още продължаваше:

— Можете всички да дойдете! — каза той. — Уредих въпроса. Тя се отказа от претенциите за кръвта на брат ви.

По целия хълм се понесе някакъв шум, като че до този миг всички бяха затаили дъх и сега отново дишаха спокойно. След това започнаха тихо да разговарят.

Вещицата тъкмо се бе запътила да си тръгва със злорад израз на лицето, но се обърна и рече:

— Как обаче ще бъда сигурна, че ще изпълниш обещанието си?

Аслан изрева, като се понадигна от трона. Огромната му паст се отваряше все по-широко, ревят ставаше все по-силен. Вещицата зяпна, за миг го загледа втренчено, хвана си полите и хукна да спасява живота си.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ПОБЕДАТА НА ВЕЩИЦАТА

Още щом Вещицата се скри от погледите им, Аслан каза:

— Веднага трябва да се махаме от това място, защото то ще бъде нужно за други цели. Тази вече ще лагеруваме при бродовете на Беруна.

Разбира се, всички изгаряха от нетърпение да разберат какво е говорил с Вещицата. Но лицето му беше толкова сурово, а в ушите им още звучеше ревът му, така че никой не се осмели да го попита.

Хапнаха на открито горе на хълма (силното слънце вече бе изсушило тревата). След това им бе необходимо известно време, за да разглобят палатката и да приберат всичко останало. Преди да стане два часа, вече бяха на път. Отправиха се в североизточна посока, без да бързат, тъй като не отиваха много далече.

Още след като тръгнаха, Аслан обясни на Питър плана си на действие.

— Веднага щом свърши работата си по тези места — каза той, — Вещицата положително ще се върне в къщата си, заедно със слугите си ще се подготви за обсада. Ти може би ще успееш, но е възможно и да не успееш да ѝ попречиш да стигне дотам.

След това Аслан начерта два плана за битката. Единият бе за борба с Вещицата и хората ѝ в гората, а другият — за нападение на замъка ѝ. През цялото време той даваше съвети на Питър как да проведе операцията, като му говореше: „Трябва да поставиш кентаврите си еди-къде си“ или „Трябва да изпратиш разузнавачи, за да разбереш, ако тя прави еди-какво си“, докато накрая Питър попита:

— Но нали ти самият ще бъдеш там, Аслан?

— Не мога да ти обещая — отвърна Лъва и продължи да дава указания.

В последната част от прехода край него най-често бяха Сюзан и Луси. Той не приказваше много и им се видя натъжен.

Беше все още следобед, когато се спусна до мястото, на което речната долина ставаше просторна и реката беше широка и плитка. Това бяха бродовете на Беруна и Аслан нареди да спрат на отсамния бряг. Но Питър попита:

— Няма ли да бъде по-добре да се установим на другия бряг? Опасявам се, че тя ще се опита да ни нападне още тази нощ.

Аслан, който сякаш в момента се бе замислил за нещо друго, се изправи, разтърси величествената си грива и възкликна:

— А? Какво каза?

Питър повтори думите си.

— Не — отвърна Аслан унило, като че ли това нямаше значение. — Тя няма да ни атакува тази нощ. — После въздъхна дълбоко и добави: — Независимо от това обаче е добре, че си го помислил. Така трябва да разсъждава войникът! Но това наистина няма значение.

И те продължиха с разполагането на лагера. Настроението на Аслан подежда на всички тази вечер. Питър беше неспокоен при мисълта, че ще трябва сам да се сражава в битката. Вестта, че Аслан може и да не присъства, беше голям удар за него. На трапезата тази вечер бе тихо. Всеки чувстваше колко се различаваше тя от снощи или дори от сутринта. Като че ли добрите времена, които едва започваха, вече бяха към края си.

Това усещане толкова много се отрази на Сюзан, че когато си легна, не можа да заспи. След като дълго време се мята насам-натам, тя чу, че и Луси въздиша тежко и се върти до нея в тъмнината.

— И ти ли не можеш да заспиш? — попита Сюзан.

— Не — отвърна Луси. — Но мислех, че поне ти си заспала. Слушай, Сюзан!

— Какво?

— Имам ужасното чувство, че някаква заплаха тегне над нас.

— И ти ли? Защото всъщност и аз имам същото чувство.

— Заради Аслан — отвърна Луси. — Или на него ще се случи нещо страшно, или той самият се кани да извърши нещо страшно.

— През целия следобед нещо ставаше с него — каза Сюзан. — Луси! Какво каза той, че няма да бъде с нас в битката? Мислиш ли, че би могъл да се измъкне и да ни остави през нощта?

— Къде е той сега? — попита Луси. — Тук в палатките ли?

— Мисля, че не.

— Сюзан! Да излезем навън и да огледаме наоколо. Може би ще го видим.

— Добре. Хайде! — каза Сюзан. — Все едно дали ще направим това, или ще лежим тук будни.

Съвсем тихо двете момичета пипнешком се промъкнаха между спящите и изпълзяха от палатката. Луната светеше ярко и тишината се нарушаваше само от шума на реката, която ромонеше между камъните. Изведнъж Сюзан хвана Луси за ръката и промълви:

— Виж!

В края на поляната, на която бяха разположили лагера, точно където започваха дърветата, те видяха как Лъва бавно се отдалечава от тях към гората. Вървяха подире му нагоре по стръмнината, встрани от речната долина и после завиха леко надясно — явно по същия път, по който бяха вървели следобеда, когато идваха от хълма на Каменната маса. Следваха го дълго през тъмни сенки и открити места, осветени от бледата лунна светлина. Краката им се намокриха от росата. Той им изглеждаше някак различен от онзи Аслан, когото познаваха. С наведена глава и увиснала опашка, Лъва вървеше съвсем бавно, сякаш много, много уморен. После, когато пресичаха едно широко открито място, където нямаше никаква светлина, за да могат да се скрият, той се спря и се огледа. Нямаше смисъл да се опитват да бягат, затова тръгнаха към него. Когато се приближиха, Аслан изрече:

— О, деца, деца, защо ме следвате?

— Не можем да заспим — отговори Луси и след това почувства, че няма нужда да говори повече, бе сигурна, че Аслан знае всичко, което са си мислили.

— Можем ли да дойдем с теб, където и да отиваш? — попита Сюзан.

— Ами... — започна Аслан и като че ли се замисли. После продължи: — Ще ми бъде приятно да бъда с другари тази нощ. Можете да дойдете, ако ми обещаете да спрете, когато ви кажа, и след това да ме оставите да продължа сам.

— О, благодарим ти, благодарим ти! Ще го направим — съгласиха се и двете момичета.

Те отново тръгнаха напред, като вървяха от двете му страни. Но колко бавно вървеше той! А огромната му царствена глава бе толкова

наведена, че носът му почти докосваше тревата. След малко залитна и простена тежко:

— Аслан! Скъпи Аслан — загрижено каза Луси. — Какво има? Не можеш ли да ни кажеш?

— Да не си болен, скъпи Аслан?

— Не — отговори Аслан. — Аз съм тъжен и самотен. Поставете ръцете си върху гривата ми, за да усещам, че сте тук, и ще продължим нататък.

И момичетата направиха това, което никога не биха посмели да направят без разрешението му, но което мечтаеха да направят, откакто го видяха за първи път. Заровиха изстиналите си ръце в красивото море от козина, погалиха го и така тръгнаха заедно. А след малко забелязаха, че се изкачват по склона на хълма, където се намираще Каменната маса. Вървяха нагоре към мястото, докъдето стигаха дърветата, и когато приближиха последното дърво (онова, което бе заобиколено с малко храсти), Аслан спя и каза:

— О, деца, деца! Тук трябва да спрете! И каквото и да се случи, пазете се да не ви видят! Сбогом!

Двете момичета заплакаха горчиво (макар че едва ли знаеха защо) и се вкопчиха в Лъва. Целуваха гривата и носа му, и лапите, и големите му тъжни очи. След това той се извърна и продължи към върха на хълма. А Луси и Сюзан, свити в храстите, гледаха след него и ето какво видяха.

Огромна тълпа от различни същества бе наобиколила Каменната маса и макар и луната да светеше, мнозина носеха факли, които горяха със злокобни червени пламъци. А какво сборище! Огромни людоеди с чудовищни зъби, вълци и човекоподобни същества с волски глави, духове на зли дървета и на отровни растения. Имаше и други същества, но тях няма да описвам, защото, ако ги опиша, навярно родителите ви няма да ви разрешат да четете тази книга — страшилища, магьосници и демони, привидения, върколаци и вампири, и таласъми... Всъщност тук бяха всички слуги на Вещицата, които вълкът бе събрал по нейна заповед. А точно по средата, застанала до масата, бе самата Вещица.

Вой и ужасяващ крясък се изтръгнаха от тълпата, когато зърна големия Лъв да се приближава. За миг дори сякаш Вещицата бе поразена от страх. След това се съвзе и се изсмя диво и свирепо:

— Глупакът! — изкрещя тя. — Глупакът дойде! Вържете го здраво!

Луси и Сюзан затаиха дъх, като очакваха Аслан да изреве и да скочи върху враговете си, но това не се случи. Четири магьосници, озъбени и злобно ухилени, макар също да отстъпваха, донякъде изплашени от това, което трябваше да направят, се приближиха към него.

— Вържете го, казвам! — повтори Бялата вещица.

Магьосниците се спуснаха към него и победоносно изреваха, когато разбраха, че той изобщо не се съпротивлява. После други — зли джуджета и маймуни — се втурнаха да им помагат. Заедно претърколиха огромния лъв по гръб и завързаха четирите му лапи, като радостно крещяха, сякаш вършеха нещо много смело, макар че, ако Лъвът бе пожелал, само с едната си лапа можеше да убие всичките. Но той не издаде нито звук дори когато враговете опъваха и дърпаха въжетата толкова силно, че те се впиваха в лапите му. След това започнаха да го влачат към Каменната маса.

— Спрете! — извика Вещицата. — Нека първо го пострижат!

Когато един великан излезе с ножици в ръце и приклепна до главата на Аслан, тълпата отново избухна в гневен смях. „Кръц — кръц — кръц“ — работеха ножиците и купища златни къдрици започнаха да падат на земята. След това великанът се изправи и децата, които наблюдаваха от своето скривалище, можаха да видят колко малка и различна изглеждаше главата на Аслан без грива. Неприятелите също видяха разликата.

— Ха, та той е просто една голяма котка! — извика някой.

— И от това нещо ли се страхуваме? — запита друг.

И те се скупчиха около Аслан, подиграваха му се, говореха му нещо като: „Пис-пис! Бедно коте!“, „Колко мишки хвана днес, котачо?“ и „Искаш ли купичка мляко, Писане?“

— О, как смеят! — възмути се Луси и по бузите ѝ потекоха сълзи. — Зверове, зверове!

Защото сега, след като първото сътресение премина, оголеното лице на Аслан ѝ се струваше посмело, по-красиво, по-търпеливо от всякога.

— Сложете му намордника! — нареди Вещицата.

Дори и сега, когато слагаха намордника, само едно захвапване на челюстите щеше да струва ръцете на двама-трима от неприятелите. Но Лъва дори не помръдна. А това, изглежда, разяри цялата сган. Сега всички се втурнаха към него. Тези, които се страхуваха да го доближат дори и след като бе вързан, събраха смелост и в продължение на няколко минути двете момичета не можеха дори да го видят — така плътно бе заобиколен от тълпата, която го риташе, удряше, плюеше и му се подиграваше.

Най-после сганта се насити. Започна да влачи вързания лъв с намордника на устата към Каменната маса, като едни го теглеха, други бутеха. Той беше огромен и дори когато го дотъртриха, трябваше да напрегнат сили, за да го вдигнат върху масата. И отново започнаха да го връзват и да стягат въжетата.

— Чудовища! Чудовища! — хълцаше Сюзан. — Дори и сега ли се страхуват от него, дори и сега ли?

Щом вързаха Аслан върху плоския камък (и то така, че приличаше на куп въжета), сред тълпата настъпи затишие. Четири магьосници с факли в ръце застанаха до ъглите на масата. Вещицата разголи ръце, както ги бе разголила предишната нощ, когато жертвата беше не Аслан, а Едмънд. След това започна да точи ножа си. Когато пламъкът на факлите го освети, на децата им се стри, че е направен не от стомана, а от камък, и че има странна и зловеща форма.

Най-после Кралицата се приближи. Стоеше до главата на Аслан. Мускулите на лицето ѝ се стягаха и потръпваха от вълнение, а неговото (все така спокойно — нито сърдито, нито уплашено, само малко тъжно) гледаше нагоре към небето. Сетне, точно преди да замахне с ножа, тя се наведе и с несигурен глас каза:

— Е, кой спечели накрая? Нима мислиш, глупако, че с това ще спасиш човека-предател? Сега, както се договорихме, ще убия теб вместо него и така Тъмната магия ще бъде изпълнена. Но щом ти умреш, кой ще ми попречи да убия и него? Кой ще го измъкне от ръцете ми тогава? Разбери, че ти ми даваш Нарния навеки. Загубваш собствения си живот, а не си спасил неговия. Като знаеш това, надежда всяка остави и умри.

Децата не видяха самия момент на убийството. Не можеха да понесат тази гледка и закриха очи.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ПО-ТЪМНА МАГИЯ ОТ ПРАПРАСТАРИ ВРЕМЕНА

Докато двете момичета все още стояха свити в храсталаците, закрили лица с ръцете си, те чуха зова на Вещицата:

— Хайде! Следвайте ме всички и да се заловим с това, което трябва да довършим в тази война! Няма да ни отнеме много време да разбием човешката паплач и предателите, след като големият глупак — големият котарак, вече лежи мъртъв.

В този момент за няколко секунди децата бяха в голяма опасност. С диви крясъци и ручене на пискливи гайди, като надуваше пронизително ловджийски рогове, цялата тази гнусна пасмина се спусна от върха на хълма по склона точно покрай тяхното скривалище. Момичетата усетиха как привиденията минават като студен вятър, как земята трепери под копитата на галопиращите минотаври. Над главите им се понесе вихрушка от мръсни крила на черни лешояди и гигантски прилепи. По всяко друго време те щяха да се разтреперат от страх, но сега тъгата, срамът и ужасът, причинени от смъртта на Аслан, така бяха запълнили мислите им, че едва ли забелязваха нещо друго.

Веднага щом в гората настъпи тишина, Луси и Сюзан изпълзяха на голия връх. Луната вече бе слязла ниско, покрай нея плуваха леки облаци, но децата все още можеха да видят очертанията на мъртвия Аслан, овързан с въжетата. Клекнали в мократа трева, двете целуваха студеното му лице, галеха красивата му козина (това, което беше останало от нея) и плачеха до изнемога. После се спогледаха, хванаха се за ръце, просто за да не се чувстват самотни, и отново се заплакаха.

— Не мога да понасям този отвратителен намордник! Чудя се дали не можем да го махнем?

И те се опитаха. След като доста се мъчиха с него (защото пръстите им бяха измръзнали, а настъпи и тъмната част на нощта),

успяха. Когато видяха лицето му без намордника, отново избухнаха в плач, целуваха го, милваха го, изтриха най-грижливо кръвта и пяната. И всичко беше толкова самотно, безнадеждно и ужасно, че аз не знам как да го опиша.

— Дали ще успеем и да го отвържем? — каза след малко Сюзан.

Но враговете от чиста злоба бяха затегнали въжетата толкова здраво, че момичетата не се справиха с възлите.

Надявам се, че никой, който чете тази книга, не е бил толкова нещастен, колкото бяха Сюзан и Луси в тази нощ. Но ако е бил... ако е будувал цяла нощ и е плакал, докато не са му останали никакви сълзи, тогава ще знае, че накрая настъпва някакво спокойствие. Поне така се чувстваха двете момичета. Часовете се нижеха един след друг в мъртвата тишина, а те почти не забелязваха, че им става все по-студено и по-студено. Неочаквано Луси обърна внимание на други две неща. Едното беше, че небето откъм източната страна на хълма бе станало малко по-светло, отколкото преди час. Второто — че нещо зашава в тревата до краката ѝ. Отначало тя не му обърна внимание. Какво значение имаше това? Вече нищо нямаше значение! Но най-после видя, че неизвестното нещо започна да се движи нагоре по изправените камъни, подпрели Каменната маса. И вече множество неизвестни неща се движеха насам-натам по тялото на Аслан. Тя се взря по-отблизо. Бяха някакви малки, сиви животинки.

— Олеле! — изпищя Сюзан от другата страна на масата. — Колко жестоко! Полазиха го ужасни малки мишки! Махайте се, малки зверчета! — И тя вдигна ръка да ги изплаши и изгони.

— Чакай! — каза Луси, която все още се взираше в тях отблизо. — Можеш ли да видиш какво правят?

Двете момичета се наведоха и се вгледаха.

— Струва ми се... — започна Сюзан. — Колко странно! Те прегризват въжетата.

— Това си помислих и аз — каза Луси. — Мисля, че това са мишки-приятели. Бедните мишлета, те не разбират, че е мъртъв. Мислят, че ще му направят добро, като го отвържат.

Сега вече беше определено по-светло. Всяко от момичетата изведнъж забеляза колко е бяло лицето на другото. Те виждаха как мишките гризат въжетата — дузина, дори стотици малки полски мишлета. Небето на изток вече бе просветляло и звездите

избледняваха. Само една много голяма звезда на изток все още блещукаше ниско над хоризонта. Усетиха, че им става по-студено, отколкото през нощта. Мишките си отидоха.

Момичетата изчистиха остатъците от прегризалите въжета. Без тях Аслан приличаше повече на себе си. С всеки изминал миг мъртвото му лице изглеждаше все по-благородно. Колкото по-светло ставаше, толкова по-добре го виждаха.

В гората зад тях ликуващо изчурулика птица. Досега бе толкова тихо, че този звук го стресна. После ѝ отговори друга птица. Скоро всички птици наоколо запяха. Съвсем определено вече бе ранна утрин, а не късна нощ.

— Толкова ми е студено! — каза Луси.

— И на мен! — добави Сюзан. — Хайде да се поразходим.

Те отидоха до източния край на хълма и погледнаха надолу. Самотната голяма звезда вече бе почти изчезнала. Полето изглеждаше тъмносиво, а отвъд, съвсем накрай света, се виждаше бледото море. Небето започна да почервенява. Те изминаха разстоянието между мъртвия Аслан и източния хребет повече пъти, отколкото можеха да броят, като се опитваха да се стоплят. Колко уморени бяха краката им! След това, когато се спряха за малко и погледнаха към морето и Каир Паравел (което едва сега можеха да различат), там, където морето и небето се срещаха, червеното се превърна в златно и бавно-бавно се показа ръбът на слънцето. В този миг чуха зад себе си шум: силен пукот, оглушителен шум, като че ли някой великан чупи гигантската си чиния за хранене.

— Какво е това? — попита Луси и сграбчи ръката на Сюзан.

— Аз... аз... страх ме е да се обърна — каза Сюзан. — Става нещо страшно!

Изгревът на слънцето сякаш преобрази всичко — всички цветове и сенки бяха така променени, че за миг те не виждаха най-важното. Каменната маса се бе разцепила на две и голямата пукнатина минаваше от единия до другия край. А Аслан бе изчезнал. Двете момичета заплакаха и се втурнаха към масата.

— О, колко ужасно! — хълцаше Луси. — Можеха да оставят поне тялото на мира!

— Кой направи това? — плачеше Сюзан. — Какво означава това? Друга магия?

— Да! — прозвуча зад тях силен глас. — Друга магия!

Те се огледаха. Блестящ на слънчевия изгрев и по-голям, отколкото го бяха виждали преди, разтърсвайки грива (защото явно тя бе пораснала), стоеше самият Аслан.

— О, Аслан! — извикаха двете деца, втренчили очи в него и почти толкова изплашени, колкото и радостни.

— Значи ти не си мъртъв, скъпи Аслан? — не вярваше на очите си Луси.

— Не — потвърди Аслан.

— Ти да не си... ти да не си? — попита Сюзан с разтреперан глас. Тя не можеше да изрече думата „дух“.

Аслан наведе златната си глава и близна челото ѝ. Обгърнаха я топлината на дъха му и някаква плътна миризма, която като че бе попила в козината му.

— Приличам ли на такъв?

— О, ти си истински, ти си истински! О, Аслан! — извика Луси и двете момичета се хвърлиха към него, като го обсипаха с целувки.

— Но какво значи всичко това? — попита Сюзан, когато се поуспокои.

— Това означава — каза Аслан, — че макар Вещицата да знае Тъмната магия, съществува друга, още по-тъмна магия, която тя не знае. Нейните познания стигат само до прастарите времена. Но ако можеше да погледне още малко назад, в тишината и мрака на прапрастарите времена, щеше да прочете там едно друго заклинание. Щеше да знае, че когато една доброволна жертва, която не е направила никакво предателство, бъде убита вместо самия предател, Каменната маса ще се разчупи и самата смърт ще започне да действа в обратна посока. И сега...

— О, да, сега! — подскочи Луси като пляскаше с ръце.

— Ах, деца! — каза Лъвът. — Чувствам, че силите ми се възвръщат. Ах, деца, хванете ме, ако можете!

Той замря за миг. Очите му блестяха, крайниците му потрепваха и се удряше с опашката си. Сетне скочи високо над главите им и се приземи от другата страна на масата. Без да знае нищо, Луси се засмя и се покатери на масата, за да го стигне. Аслан отново скочи. И така започна една луда гоненица. Той обикаляше, а те го следваха около върха на хълма. Аслан ту не им даваше и най-малка надежда да го

хванат, ту ги оставяше почти да хванат опашката му, ту се промушваше между тях, ту ги подхвърляше във въздуха с грамадните си и меки като кадифе лапи. После отново ги хващаше и спираше неочаквано, така че и тримата се търкулваха един върху друг в една щастлива, смееща се купчина от козина, ръце и крака. Беше такова лудуване, каквото никой не е виждал другаде освен в Нарния. Дали приличаше повече на игра със звяр или на игра с котенце, Луси не може да определи. А странното бе, че когато тримата най-послед лежах в тревата на слънце и дишаха тежко, момичетата вече не усещаха никаква умора, глад или жажда.

— А сега — каза Аслан след малко, — на работа! Усещам, че ще изрева. По-добре е да си запушите ушите!

Децата запушиха ушите си. Аслан се изправи и когато отвори паст да изреве, лицето му стана толкова страшно, че не смееха да го погледнат. Но видяха как всички дървета пред него се наведоха от силата на неговия рев, както тревата в ливадата се превива от порива на вятъра. След това той отбеляза:

— Чака ни дълъг път. Трябва да ме яхнете!

Наведе се и децата се покачиха на топлия му златен гръб. Сюзан седна първа, като се държеше здраво за гривата му, а Луси седна отзад и се хвана здраво за Сюзан. Аслан се надигна, както бяха отгоре му, и полетя бързо (по-бързо от всеки кон) надолу по хълма в гъстата гора.

Тази езда навярно бе най-чудесното нещо, което им се случи в Нарния. Яздили ли сте някога галопиращ кон? Помислете си за това сега, а после махнете тежкия шум на копитата и дрънченето на юздите и си представете на тяхно място почти безшумната мека стъпка на огромните лапи. След това си представете вместо черния, сивия или кестенявия цвят на коня меката златна козина и развяващата се на вятъра грива. А след това си представете, че се движите два пъти по-бързо и от най-бързия състезателен кон. Освен това при тази езда няма нужда от управляване и изобщо не се изморявате. Аслан бягаше напред и все напред, без нито веднъж да стъпи накриво, без да се колебае, като си проправяше умело път между пънове, прекриваше храсти, трънаци и малки ручей, прегазваше по-големите ручей и преплуваше най-големите. Огромно бе удоволствието да яздиш не по път, нито през парк, та дори не и по тревисти ливади, а направо през Нарния, през пролетта, през тържествените булеварди от букови дървета и през слънчевите поляни с дъбове, през градините със

снежнобели диви черешови дървета, покрай ечащите пещери, нагоре по обветрените склонове, обрасли в прецип, през покритите с пирен планински разклонения, по шеметно стръмните хребети и надолу, надолу, надолу отново през дивите долини, пълни със сини цветя!

Беше почти обед, когато се озоваха на хълм, от който видяха замък в подножието на стръмния склон. От мястото, където бяха застанали, им изглеждаше като играчка — целия с островърхи кули. Но Лъва се запуска с такава скорост, че всеки миг замъкът ставаше все по-голям и преди да имат време да попитат какво е това, което виждат, вече бяха до него. И сега той не им изглеждаше като играчка, а се издигаше начумерен пред тях. Никой не надничаше от назъбените стени, а портата бе здраво заключена. Аслан, без изобщо да забави хода си, се втурна като куршум право към нея.

— Къщата на Вещицата! — изрева той. — Сега деца, дръжете се здраво!

В следващия миг като че ли целият свят се преобърна наопаки. Лъвът скочи (или по-точно прелетя вместо скочи) право над стената на замъка.

Двете момичета, останали без дъх, но невредими, се прекатуриха от гърба му в средата на широк каменен двор, пълен със статуи.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

КАКВО СТАНА СЪС СТАТУИТЕ

— Какво необикновено място! — извика Луси. — Всички тези каменни животни... и хора! Прилича... прилича на музей.

— Ш-ш-т! — каза Сюзан. — Аслан прави нещо.

Той наистина правеше нещо. Бе скочил до каменния лъв и дъхаше в муцуната му. После, без да се бави нито миг, се разфуча, като че бе котка, която гони опашката си, и насочи дъха си към каменното джудже, което (както помните) стоеше на няколко крачки от лъва. След това се спусна към една висока каменна самодива, която стоеше до джуджето, бързо се обърна настрана да се справи с едно каменно зайче вдясно и скочи към два кентавъра. Но в този миг Луси извика:

— О, Сюзан! Погледни! Виж лъва!

Предполагам, че сте виждали някой да доближава запалена клечка кибрит до парче вестник. За миг като че нищо не става, после забелязвате как тънка ивица пламък пролазва по края на вестника. Така беше и сега. Секунда след като бе облъхнат от дъха на Аслан, каменният лъв изглеждаше съвсем същият. После тъничка златна ивица пропълзя по белия му мраморен гръб, разпротря се понашироко, както пламъкът близва отвсякъде къса хартия. Тогава, докато задната му част явно още беше каменна, лъвът разтърси грива и всички тежки каменни дипли се накъдриха в жива козина. Накрая отвори голямата си червена паст в удивителна прозявка. Постепенно и задните му крака се съживиха. Той повдигна единия крак и се почеса. После, като видя Аслан, тръгна с подскоци подире му и като подрипваше около него, скимтеше от радост и подскачаше, за да го близне по муцуната.

Естествено очите на децата се обърнаха да следват Лъва, но гледката бе чудесна и те скоро забравиха за него. Навсякъде около тях статуите оживяваха. Съживените същества тичаха след Аслан, танцуваха около него, докато почти го скриха от погледа на децата. Вместо мъртвешката белота дворът сега бе пламнал от цветове: от

лъскавите кестеняви хълбоци на кентаврите, синкавите рога на еднорозите, ослепителното оперение на птиците, червеникавокафявите лисици, кучета и сатири, от жълтите чорапи и пурпурните качулки на джуджетата, от белите момичета — брезии, момичетата — буки в свежопрозрачно зелено, момичетата — лиственици в толкова блестящозелено, че преминаваше почти в жълто. А вместо мъртвата тишина цялото място звънтеше от щастливо ръмжене, рев, скимтене, лай, писукане, гукане, цвилене, тропане, викане, песни и смях.

— О-ле-ле! — възкликна с променен глас Сюзан. — Виж! Дали е безопасен?

Луси погледна и видя, че Аслан беше съживил току-що с дъха си краката на каменния великан.

— Бъдете спокойни! — извика весело Аслан. — Щом съживя краката му, останалата част от тялото ще ги последва.

— Не точно това имах предвид — прошепна Сюзан на Луси. Но вече бе твърде късно да се направи нещо, та дори и Аслан да я бе чул. Промяната пълзеше нагоре по краката на великана. Той вече можеше да движи ходилата си. След миг свали тоягата от рамото си, разтърка очи и каза:

— Я гледай! Трябва да съм заспал. Виж ти! Къде е тази малка проклета Вещица, която тичаше по земята? Беше някъде в краката ми.

И когато всички започнаха да викат и обясняват какво всъщност се е случило, великанът сложи ръка на ухото си и ги накара да повторят казаното. Най-после разбра и се наведе, докато главата му стигна на височината на купа сено, и няколко пъти докосна шапката си в знак на благодарност към Аслан. Честното му грозновато лице сияеше. (Сега в Англия всякакъв вид великани са такава рядкост, а много от тях са добродушни, но мога да се обзаложа — никога не сте виждали великан със сияещо лице! Гледката наистина си струваше.)

— А сега, напред към къщата! — извика Аслан. — По-живо! Нагоре и надолу по стълбите и в стаята на Вещицата! Не оставяйте ъгълче непретърсено! Кой знае къде можете да намерите някой нещастен затворник!

Всички се втурнаха вътре. Няколко минути целият мрачен, страшен и мухлясал замък ехтеше от отварянето на прозорците и от гласовете на всички, които крещяха едновременно:

— Не забравяй подземията!

- Помогни да отворим тази врата!
- Тук има друга малка вита стълба.
- О, виж ти! Тук има едно нещастно кенгуру. Извикайте Аслан!
- Пфу, как смърди тук!
- Внимавайте за капани...
- Елате насам! Горестяна стълбището има още много!

Но най-хубавото беше, когато Луси се появи тичешком по стълбите, като викаше:

— Аслан! Аслан! Намерих господин Тумнус, моля те, побързай!

Миг по-късно Луси и малкият фавън се държаха за ръце, въртяха се в кръг и танцуваха от радост. На човечето изобщо не му бе навредило, че е било статуя, и, разбира се, всичко, което Луси разказваше, му беше много интересно.

Най-после претърсването на крепостта свърши. Целият замък бе изпразнен, а през отворените врати и прозорци светлината и свежият въздух нахлуха във всички тъмни и злокобни места, които толкова се нуждаеха от тях. Цялата гълпа съживени статуи отново заля двора. И тогава някой (мисля, че беше Тумнус) попита:

— А как ще излезем оттук?

Аслан бе влязъл със скок, а портите все още бяха заключени.

— И с това ще се справим — успокой го Аслан и като се изправи на задните си лапи, изрева нагоре към великана:

— Ти там горе, как ти е името?

— Великанът Ръмбълбъфин, ако е угодно на Ваше благородие — отговори той, като пак докосна шапката си.

— Е, великане Ръмбълбъфин — отново се провикна Аслан, — нали ще ни изведеш оттук?

— Разбира се, Ваше благородие! За мен ще бъде удоволствие — отговори великанът. — Отдалечете се от портите, дребосъци.

После той закрачи към портата и „Трас — трас — трас“ — грамадната му тояга заработи. При първия удар портата заскърца, при втория изпука, а при третия потрепери. След това той се залови с кулите от двете ѝ страни. За няколко минути, през които се чуваха трясък и сгромолясване, двете кули заедно с голяма част от стената край тях рухнаха с гръм и трясък на земята и се превърнаха в куп жалки отломъци. И когато прахът се разнесе, беше странно да стоиш в този мрачен каменен двор и да гледаш през дупката тревата,

поклащащите се дървета и искрящите потоци в гората зад нея, а отвъд тях — небето.

— Да пукна, ако не съм целият в пот — избоботи великанът, като пъхтеше подобно на огромен локомотив. — Изгубил съм форма. Предполагам, че нито една от вас, млади дами, няма нещо като носна кърпичка?

— Аз имам — отвърна Луси и се повдигна на пръсти, като протягаше кърпичката си колкото се може по-високо.

— Благодаря, госпожичке! — учтиво рече великанът Ръмбълбъфин, като се наведе.

В следващия миг Луси се стресна, защото усети, че се намира във въздуха, между палеца и показалеца на великана. Но когато я приближи до лицето си, той изведнъж се сепна, след което внимателно я положи на земята, мърморейки:

— Господи! Взел съм малкото момиче. Прости ми, госпожичке. Помислих те за носната кърпичка.

— Не, не — засмя се Луси. — Ето я!

Този път той успя да я вземе, но за него кърпичката бе толкова голяма, колкото за теб да речем таблетката захарин. И когато Луси видя, че той започна тържествено да трие голямото си зачервено лице, каза:

— Страхувам се, че не върши много работа, господин Ръмбълбъфин!

— Напротив, напротив! — поблагодари великанът учтиво. — Никога не съм виждал по-хубава носна кърпичка. Толкова тънка, толкова удобна. Толкова... просто не знам как да я опиша.

— Какъв изискан великан! — обърна се Луси към господин Тумнус.

— О, да — отвърна фавънът. — Като всички от семейство Бъфин. То е едно от най-уважаваните великански семейства в Нарния. Може и да не са много умни (никога не съм срещал умен великан!), но са старо семейство. С традиции, нали разбираш! Ако той бе от другия вид, тя никога нямаше да го превърне в камък.

В този миг Аслан плесна с лапи и помоли за тишина.

— Все още не сме приключили работата си за днес — каза той. — И ако в края на краищата трябва окончателно да победим Вещицата,

преди да е дошло време за лягане, трябва веднага да открием къде се води битката.

— И надявам се, да се присъединим, господине! — добави най-големият кентавър.

— Разбира се — каза Аслан. — А сега нека тези, които не могат да ни следват, имам предвид децата, джуджетата и всички малки животни, да възседнат другите, които могат, тоест, лъвовете, кентаврите, еднорозите, конете, великаните и орлите. Животните, които имат остро обоняние, да вървят отпред с нас, лъвовете, за дадушат къде се води битката. По-живо! И се разпределете!

С голяма суетня и радостни възгласи всички се подредиха. Като че ли най-доволен от всички беше другият лъв, който продължи да тича насам-натам, като се правеше на много зает, а всъщност само гледаше да съобщи на всеки срещнат:

— Чухте ли какво каза? „С нас, лъвовете!“ Това значи той и аз. „С нас, лъвовете!“ Ето, това ми харесва у Аслан. Никак не важничи, нито е надменен. „С нас, лъвовете!“ Това означава той и аз.

И той продължи да го повтаря, докато Аслан не го натовари с три джуджета, една самодива, два заека и един таралеж. Това малко го успокои.

Когато всички бяха готови (едно голямо овчарско куче всъщност най-много помогна на Аслан да подреди животните), те потеглиха през дупката на оградата.

Най-напред вървяха лъвовете и кучетата, като душеха във всички посоки. Изведнъж едно голямо куче улови дирята и излая. След това не загубиха нито миг. Всички лълове, кучета, вълци и други животни с ловджийски нюх се движеха с пълна скорост, навели носове до земята, а останалите препускаха на около петстотин метра зад тях и ги следваха колкото се може по-бързо. Вдигаха шум както при лов на лисици в Англия, дори повече, защото от време на време към кучешкия лай се добавяше и ревът на другия лъв, а понякога и далеч по-дълбокият и страшен рев на самия Аслан. Колкото по-лесно ставаше да се следва дирята, толкова по-бързо вървяха те. И тогава, точно като стигнаха до последния завой на тясната криволичеща долина, Луси чу над всички тези звуци да надделява друг, различен звук, който предизвика страшно усещане у нея. Това беше шум от викове и крясъци, от удар на метал в метал.

Излязоха от тясната долина и тя веднага разбра причината за шума. Питър и Едмънд заедно с цялата армия на Аслан се сражаваха отчаяно заедно с цяла тълпа ужасни същества, които бе видяла предишната нощ. Но сега, на дневна светлина изглеждаха още по-страшни и чудовищни, още по-безобразни. А и като че бяха много повече. Армията на Питър, разположена с гръб към нея, ѝ изглеждаше съвсем малобройна. По цялото бойно поле имаше пръснати статуи — явно Вещицата бе използвала магическата си пръчка. Сражаваше се с Питър. И двамата се биеха така ожесточено, че Луси почти не различаваше какво става. Мяркаше се ту каменният нож, ту сабята на Питър. При това толкова бързо, сякаш имаше три ножа и три саби. Двамата бяха в средата. Бойната линия се простираше във всички посоки. Накъдето и да погледнеш Луси, ставаха страшни неща.

— Слезте от гърба ми, деца! — извика Аслан.

Двете момичета се спуснаха на земята. След това с рев, който разтърси цяла Нарния (от стълба с фенера на запад до бреговете на Източното море), грамадният звяр се хвърли върху Бялата вещица. Луси видя, че върху лицето ѝ, обърнато за миг към него, се изписаха ужас и почуда. Лъва и Вещицата се затъркаляха по земята. След миг Вещицата остана да лежи неподвижна. Същевременно всички същества, които Аслан бе довел от къщата на Вещицата, се спуснаха като бесни срещу врага. В устрем се понесоха джуджетата с бойните си брадвички, озъбените кучета, великанът с тоягата си (под краката му загиваха смазани десетки врагове), безстрашните еднорози, кентаврите с конски копита, размахали саби.

И измъчената армия на Питър се оживи, новодошлите ревяха, враговете хленчеха и пищяха.

Гората ехтеше от грохота на атаката.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ПРЕСЛЕДВАНЕТО НА БЕЛИЯ ЕЛЕН

Битката приключи няколко минути след пристигането им. Повечето неприятели бяха убити още при първия щурм на Аслан и неговите другари. А останалите живи, след като видяха, че Вещицата е мъртва, или се предадоха, или побягнаха.

Луси видя Питър и Аслан да си стискат ръцете. Странно ѝ бе, че преbledнялото и сурово лице на Питър го караше да изглежда по-голям за годините си.

— Всичко дължим на Едмънд — говореше Питър. — Ако не беше той, щяха да ни победят. Вещицата превръщаше нашите войници в камък, накъдето и да погледнеше човек. Но нищо не можеше да спре Едмънд. Той с бой си проправи път, свали трима човекоядци и стигна до мястото, където тя тъкмо превръщаше един от твоите леопарди в статуя. И когато се доближи, вместо направо да се нахвърли върху нея и просто да бъде превърнат в статуя, той се сети да счупи със сабята си магическата ѝ пръчка. А всички ние правехме точно обратното. Щом пръчката беше счупена, вече имахме някаква надежда, макар и да бяхме дали много жертви. А Едмънд е тежко ранен. Трябва да отидем да го видим!

Завариха го под грижите на госпожа Бобър малко зад бойната линия. Той бе целият в кръв. Лежеше с отворена уста, а лицето му беше сиво-зелено.

— Бързо, Луси! — извика Аслан.

И тогава за първи път Луси си спомни за скъпоценното питие, което ѝ беше дадено като коледен подарък. Ръцете ѝ така трепереха, че едва успя да махне запушалката. Най-после се справи и наля няколко капки в устата на брат си.

— Има и други ранени — каза Аслан, докато тя все още гледаше тревожно бледото лице на Едмънд и се чудеше дали течността ще има някакъв резултат.

— Да, знам! — отвърна Луси обидена. — Почакай малко!

— Дъще Евина! — гласът на Аслан бе станал по-строг. — Има и други на прага на смъртта. Трябва ли още хора да умират заради Едмънд?

— Извинявай, Аслан! — сепна се Луси, стана и тръгна с него.

През следващия половин час бяха заети: тя обикаляше ранените, а той съживяваше тези, които бяха превърнати в камък. Когато най-сетне се освободи и се върна при Едмънд, Луси го завари на крака. Не само беше излекуван от раните, а дори изглеждаше по-добре, отколкото тя си го спомняше... открай време, тоест откакто бе тръгнал на това ужасно училище, където започна да става лош. Сега той отново приличаше на себе си и можеше да я погледне в очите. И тогава там, на самото бойно поле, Аслан го удостои с рицарско звание.

— Той знае ли — прошепна Луси на Сюзан — какво направи за него Аслан? Знае ли каква е била уговорката с Вещицата?

— Ш-ш-т! Разбира се, че не знае — отговори Сюзан.

— Не трябва ли да му кажем? — попита Луси.

— О, разбира се, че не — отвърна Сюзан. — Това ще бъде твърде ужасно за него. Помисли си как би се почувствала ти на негово място.

— Въпреки това смятам, че той трябва да знае! — каза Луси.

Но в същия миг разговорът им бе прекъснат.

Тази нощ спаха там, където бяха. Как Аслан осигури храна за всички тях, не знам. Но по някакъв начин около осем часа те се озоваха на тревата. Бе им сервирана хубава вечеря, която завърши с чай.

На другия ден тръгнаха на изток, надолу край брега на Голямата река. А на по-следващия, около времето за чай (в пет часа следобед), вече стигнаха до устието. Над тях върху малкия хълм се извисяваше дворецът Каир Паравел, а пред тях (сред скали, локвички солена вода и водорасли) бяха пясъците, миризмата на морето и безкраят от синьо-зелени вълни, които се разбиваха една след друга в брега. А писъкът на чайките! Чували ли сте го? Можете ли да си го спомните?

Тази вечер след чая и четирите деца слязоха отново край морето, свалиха обувките и чорапите си и почувстваха пясъка между пръстите на краката си. Следващият ден бе още по-тържествен. Защото тогава в голямата зала на Каир Паравел, в тази чудна зала с таван от слонова кост и украсена с паунови пера западна стена, с врата на изток, която гледаше към морето, в присъствието на всички техни приятели и под

звучите на тръби Аслан тържествено ги короняса. После ги отведе до четирите трона сред оглушителни викове:

— Да живее крал Питър!

— Да живее кралица Сюзан!

— Да живее крал Едмънд!

— Да живее кралица Луси!

— Щом веднъж сте провъзгласени за крале и кралици на Нарния, това означава, че завинаги ще бъдете крале и кралици! Бъдете достойни за короните, синове Адамови! Бъдете достойни за короните, дъщери Евини! — каза Аслан.

А през широко отворената източна порта долитаха гласове на морски духове и сирени, които плуваха близо до брега и пееха в чест на своите нови крале и кралици.

И така, децата седнаха на своите тронове. В ръцете им бяха положени скиптри и те раздадоха награди и ордени на всичките си приятели — на фавъна Тумнус и на бобрите, на гиганта Ръмбълбъфин, на леопардите и смелите кентаври, на добрите джуджета и на лъва. Тази нощ в Каир Паравел имаше голямо празненство — пиршество и танци, златото блестеше и вино се лееше. А на музиката вътре откликваше още по-странна, по-сладка и всепроникваща музика отвън, изпълнявана от морските обитатели.

В разгара на цялата тази веселба обаче Аслан тихо изчезна. Но когато кралете и кралиците забелязаха, че го няма, те не казаха нищо, тъй като господин Бобър ги беше предупредил. „Той ще идва и ще си отива — бе казал. — Днес го виждаш тук, а утре го няма. Той не обича да бъде ограничаван, при това трябва да се грижи и за други страни. Всичко е наред! Той ще идва често. Само не трябва да му се налагате. Той е диво животно. Не е като опитомения лъв.“

А сега, както разбирате, тази история е почти (но не съвсем) към края си. Двамата крале и двете кралици управляваха Нарния добре и царуването им бе дълго и щастливо. Отначало голяма част от времето им отиваше да издирват остатъците от армията на Бялата вещица и да ги унищожават. Защото дълго време идваха вести за злини, спотайващи се в по-диви места на гората (някъде преследване, другаде убийство, този месец зърнали върколак, другия — мълва, че се мярнала вещица). Но накрая цялата тази мръсна пасмина бе смазана. И те създадоха добри закони, запазиха мира, спасиха добрите дървета от

ненужно отсичане и освободиха малките джуджета и сатири да не ги изпращат на училище. И общо взето възпираха дърдорковците и вредителите, а насърчаваха обикновените хора, които просто искаха да живеят, и ги оставяха да живеят както искат. Прогониха злите великани (съвсем различен вид от Ръмбълбъфин) в Северна Нарния, когато те дръзнаха да пресекат границата. Сприятелиха се и се съюзиха с презморски страни.

Те самите израснаха и се промениха с годините. Питър стана висок, широкоплещест мъж, велик пълководец и хората го нарекоха крал Питър Великолепни. Сюзан порасна висока красива девойка, с черна, дълга почти до петите коса и кралете от презморските страни започнаха да пращат свои посланици да поискат ръката ѝ. Тя бе наречена Сюзан Благородната. Едмънд бе по-разсъдлив и по-кротък човек от Питър, много способен на съвети и преценки, и го нарекоха Едмънд Справедливи. А колкото до Луси, тя беше винаги весела, златокоса и всички принцове наоколо мечтаеха тя да стане тяхна кралица. А нейният собствен народ я нарече кралица Луси Доблестната.

И така, те живееха щастливо, а когато понякога си спомняха за живота в нашия свят, то бе само като някакъв сън. След време Тумнус (който беше вече фавън на средна възраст и бе започнал да пълнее) дойде да им донесе вестта, че Белия елен (който изпълнява желания, ако бъде хванат) отново се е появил по неговите места. И тогава двамата крале с двете кралици заедно с главните членове на двора яхнаха конете и тръгнаха на лов с рогове и кучета, в западните гори, за да преследват Белия елен. Съвсем скоро, след като потеглиха, те го зърнаха. И той ги поведе, понесен устремено, ту по каменисти, ту по равни места, през шубраци и поляни, докато конете на всички придворни не се умориха. Но четиримата продължиха да го преследват. И видяха как еленът влиза в такъв гъсталак, че конете им не могат да го последват. И тогава крал Питър (защото като крале и кралици от толкова време те бяха възприели вече съвсем друг стил на разговор) каза:

— Ваши височества, нека сега слезем от конете си и последваме животното в гъсталака, защото през целия си живот не съм гонил толкова благородна плячка.

— Сър — пожелаха останалите, — позволете и на нас да направим същото.

Слязоха от конете, завързаха ги за дърветата и продължиха пеш в гъстата гора. Щом влязоха в гъсталака, кралица Сюзан се обърна към тримата:

— Любезни приятели, че това е чудо, защото ми се струва, че виждам едно желязно дърво.

— Мадам, ако го погледнете по-добре — уточни крал Едмънд, — ще видите, че това е железен стълб с фенер на върха.

— Кълна се в гривата на лъва, страшно изобретение е — каза крал Питър, — да се слага фенер тук, където дърветата го заобикалят толкова нагъсто, че дори да е запален, не би осветявал пътя.

— Сър, възможно е — каза кралица Луси, — когото са поставяли тук стълба с фенера, дърветата да са били по-ниски, по-малки или изобщо да ги е нямало. Защото гората е млада, а железният стълб — стар.

Всички стояха и го гледаха. Тогава в разговора се включи крал Едмънд:

— Не зная защо, но този фенер на стълба ми действа някак странно. Върти ми се в главата, че съм виждал нещо подобно преди. Като че ли в сън или в съня за някакъв сън.

— Сър — отговориха всички, — на нас ни се струва същото.

— И нещо повече — добави кралица Луси, — защото не ми излиза от ума, че ако преминем край стълбата с фенера или ще преживеем странни приключения, или ще настъпи голяма промяна в съдбите ни.

— Мадам — обади се крал Едмънд, — същото предчувствие развълнува и моето сърце.

— И моето, благородни братко — потвърди крал Питър.

— И моето също — съгласи се с тях кралица Сюзан.

— Ето защо съветът ми е да се върнем полекичка при конете си и да не преследваме вече Белия елен.

— Мадам, в това отношение умолявам ви да ме извините! — каза крал Питър. — Защото винаги, откакто ние четиримата сме крале и кралици на Нарния, щом сме започнали някаква висша работа като битка, бойни подвизи, раздаване на правосъдие и подобни дела, не сме

ги прекъсвали, преди да сме достигнали целта си, и винаги сме достигали всичко, с каквото сме се захващали.

— Сестро — обади се кралица Луси, — моят благороден брат казва истината! И ми се струва, че трябва да се засраим, ако от някакъв страх или поради предчувствие се откажем да вървим подир такова благородно животно, каквото сега преследваме.

— Така смятам и аз — съгласи се крал Едмънд. — При това имам такова желание да открия значението на това нещо, че по своя воля не бих се върнал обратно и за всичките скъпоценности в цяла Нарния и всички острови.

— Тогава, в името на Аслан — каза кралица Сюзан, — ако всички вие желаете това, да вървим и да приемем предизвикателството, което ни очаква!

И така кралете и кралиците навлязоха в гъсталака и преди още да направят няколко крачки, всички си спомниха, че това, което бяха видели, се нарича уличен фенер, а само след още двадесетина крачки забелязаха, че си проправят път не между клони, а между палта. И в следващата минута те се изтърколиха от вратата на дрешника. Вече не бяха крале и кралици в ловни одежди, а просто Питър, Сюзан, Едмънд и Луси в старите си дрехи. И денят беше същият, и часът — същият, в който влязоха да се скрият в дрешника. И госпожа Макреди и посетителите все още говореха в коридора. За щастие те не влязоха в празната стая и така децата не бяха открити.

Това щеше да бъде самият край на историята, ако децата не чувстваха, че трябва наистина да обяснят на професора защо липсват четири палта от неговия гардероб. Професорът, който беше забележителен човек, не им каза, че това са глупости и че лъжат, а повярва на цялата история.

— Не — каза той, — не мисля, че има някакъв смисъл да се опитвате да се върнете през вратата на дрешника, за да вземете палтата. Вие няма да попаднете отново в Нарния този път. А и палтата не ще са необходими сега. А? Какво? Да, разбира се, че някой ден отново ще се върнете в Нарния. Който веднъж е бил крал на Нарния, ще си остане крал на Нарния завинаги. Но не се опитвайте да използвате същия път повторно. Всъщност не се опитвайте да отидете там! Това ще се случи тогава, когато не го очаквате. И не говорете прекалено много за случилото се, дори и помежду си. И не го

споменавайте пред никого, освен ако и той самият не е преживял подобни приключения. Какво? Как ще разберете? О, ще разберете. Чудните неща, които той би казвал... дори видът му... веднага ще издаде неговата тайна. Отваряйте си очите! Боже мой, какво ли ги учат в тези училища?

И това е самият край на приключението в дрешника. Но ако професорът е прав, това е само началото на приключенията в Нарния.

ЗА АВТОРА НА ТАЗИ КНИГА

Клайв Стейпълс Луис е един от най-обичаните автори на фентъзи и фантастика в света. Английският писател, професор по средновековна и ренесансова литература на Кеймбридж и уважаван теолог, е считан за един от най-бляскавите умове на своето поколение.

Клайв Стейпълс Луис е роден на 29 ноември 1898 г. в Белфаст. Той имал брат, няколко години по-голям от него, и когато двамата били възрастни, прекарвали много време заедно, като си измисляли въображаеми страни и пишели за тях — макар и не в романтичен стил, в който по-късно пише създателят на хрониките на Нарния.

Но най-много време, когато бил момче, Луис прекарвал сам или в света на книгите. „Аз съм продукт на дълги коридори, на празни, огрени от слънцето стаи, на тишината на стълбищата и самотното изучаване на таваните, на далечни шумове от клокочещи цистерни и тръби, на свиренето на вятъра под керемидите. А и на безброй много книги“ — пише той. „Книги имаше в кабинета, в салона, в килера, на два реда в голямата етажерка на стълбищната площадка, в спалнята. Купища книги, натрупани на височината на рамото ми на тавана, най-различни книги, отразяващи всеки мимолетен етап на интересите на родителите ми, книги, които са увлекателни, и книги, които са скучни книги, подходящи за деца, и други, които определено не са. Нищо не ми беше забранено. В безкрайните наглед дъждовни следобеди аз вземах том след том от лавиците... Отначало любимите ми писатели бяха Е. Несбит и Дж. Суифт с «Приключенията на Гъливер», както и норвежките митове и оказания.“ По-късно с тях си съперничат Омир и чудният свят на старогръцките легенди, които той вече можел да чете в оригинал.

Клайв е бил най-добър приятел с Дж. Р. Р. Толкин и е бил в прекрасни отношения още с много други автори като Е. Р. Едисън и Роджър Ланслийн Грийн. Литературният им кръг е бил известен като „The Inklings“ („Намекващите“).

Обикнал истински старогръцкия език и литература, през 1917 г. Луис получава стипендия по класическа литература в Оксфорд. Завършва образованието си с отличен успех по две специалности — класическа филология и английски език и литература и преподава английски в продължение на цели тридесет години, като е отличен за някои свои значителни научни трудове, след което става професор в Кеймбридж, където работи десет години.

Клайв С. Луис е написал седем хроники за Нарния, публикувани от 1950 до 1956 година, които са класически произведения за деца. По собствените му думи историите за Нарния той е писал за свое удоволствие. Писателят твърди, че истинската причина да се пишат детски книги е, „защото детската литература е най-добрата художествена форма за това, което имаш да кажеш“.

Освен със своите научни трудове, Клайв С. Луис е известен с различни книги по теология и с двата си приключенски романа за други светове „От тихата планета“ и „Переландра“ — интересни и поетични разкази за пътувания до Марс и Венера.

Въпреки това, най-голямата му слава е като създател на класическата фентъзи-поредица „Хрониките на Нарния“, която със своите 60 милиона продадени бройки е една от най-продаваните на всички времена.

Луис умира през 1963 година, в същия тъжен ден, в който е застрелян и Джон Ф. Кенеди.

Издание:

Клайв Стейпълс Луис

Хрониките на Нарния

Лъвът, Вещицата и дрешникът

Редактор: Надежда Делева

Художник: Виктор Паунов

Технически редактор: Станислав Иванов

Коректор: Венера Тодорова

Първо издание на КК „Труд“, Формат 32/84×108. Печ. коли 9.5

Книгоиздателска къща „Труд“, 2005 г.

Печат: „Инвестпрес“ АД

ISBN: 954-528-546-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.